

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΧΕΤΑ...

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Ο ντετέκτιβ φάντασμα ωδήγησε τον Κουτούδη Ση στο αυτοκίνητό του. Τον έβλεπε να καθόταν δίπλα του. Με το ένα χέρι κρατούσε το τιμόνι και με το άλλο το πιστόλι.

Όταν έβλεπε όμως στο δημόσιο δρόμο ο φάντασμα έβγαλε τη μαύρη μεταξωτή μάσκα του, κι έκρυψε το διαμαντένιο έμβλημα του.

Τώρα φαινόταν σαν ένας κομψός δανδής με το άμπεμπο φράκο του και το ψηλό καπέλο.

Όταν έφθασαν στο Μπαχά, τον προχώρησε προς ένα στογχι κτίριο έξω από το οποίο άναθαν δύο πράσινα φάτα.

Σταμάτησε στην είσοδο και διάταξε τον Κουτούδη να κατέβη. "Επειτα τον ώδηγησε μέσα στο σπίτι."

Σ' ένα δωμάτιο ευρήκε τον αρχιφύλακα ύπαιρτας.

Ο Βάν Λόου τον έβλεπε για μία στιγμή το «διαμαντένιο έμβλημα του» και του είπε ευγενικά.

—Αυτός εδώ ο άνθρωπος είναι γνωστός με το ψευδώνυμο Κουτούδης Ση. Καταγράφεται στο στίβιλό σας ως ένοχοι δολοφονίας κατά τη χθεσινή επίδρομή στις αποθήκες όλων.

—Εγώ θ' άρχισα άμέσως την ανάκριση. Πάντως τηλεφωνήσατε στα γραφεία της Ασφάλειας ζητήσατε τον Πέτς.

—Λήγτε τον κόρη άμέσως εδώ γιατί δεν έχω διάλογο καιρό να περιμένω.

—Άμέσως, άπαντησε ο αρχιφύλακας. Και φωνάζοντας δύο αστυφύλακες διάταξε: Πάρτε αστό από δω και πηγαίνετε τον στο πίσω δωμάτιο. Έκει αφήστε τον με τήν.

—Με τον κύριο, είπε ο Βάν Λόου δείχνοντας τον έαυτό του. Οι δύο αστυφύλακες έπλησαν τον Κουτούδη Ση.

Ο Βάν Λόου σταμάτησε μία στιγμή και έπροσθεσε: —Μόλις τηλεφωνήσατε στον Πέτς, τηλεφωνήσατε έπειτα στο τμήμα της Νέας Τζέρσεης. Πήγατε τους να στελέχουν αστυφύλακες στο δημόσιο δρόμο. Αριθ. 24. Στο τέλος αυτού του δρόμου υπάρχει ένας στενός δρόμος, ο οποίος προχωρεί άριστερά. Έκει υπάρχει μία καμπίνα τηλεφώνου με αριθ. 8246. Θα βρούμε επίσης ένα μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο. Σε απόσταση ενός χιλιόμετρου απ' εκεί θα βρούμε ένα έρημο σπίτι. Το μόνο που υπάρχει. Ένα μέρος από τα κλεμμένα όπλα βρίσκονται έκει μέσα, έτοιμα να φορτωθούν σε κάποιο άρτιόπλοιο.

Ο αρχιφύλακας υπεκάλεσε και άρχισε να έκτελει τις διαταγές του Βάν Λόου.

Ο Βάν προχώρησε τότε στο διάδρομο και έβηκε το δωμάτιο όπου οι αστυφύλακες έφύλαγαν τον Κουτούδη Ση.

ΠΑΓΙΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Βάν ανέβηκε πάλι στο αυτοκίνητο και του έφυγε με μεγάλη ταχύτητα.

Έπρεπε να έλευφόρο του πάρκου κι άφισε το αυτοκίνητο σε μία παράδο.

Αποκαταρτίτος μπήκε σ' ένα έρημο σπίτι. Το μόνο που υπάρχει. Ένα μέρος από τα κλεμμένα όπλα βρίσκονται έκει μέσα, έτοιμα να φορτωθούν σε κάποιο άρτιόπλοιο.

Ο αρχιφύλακας υπεκάλεσε και άρχισε να έκτελει τις διαταγές του Βάν Λόου.

Ο Βάν προχώρησε τότε στο διάδρομο και έβηκε το δωμάτιο όπου οι αστυφύλακες έφύλαγαν τον Κουτούδη Ση.

καφύγιο του Κουτούδη, γιατί ο Ση είχε πη στους θοηθούς του ότι περίμενε διαταγές στο ξενοδοχείο της οδού Μόρου.

Τώρα έβλεπα με τη σύλληψη του Κουτούδη και με την επίδρομή της αστυνομίας στην άκρη Τζέρσευ, ο αρχηγός του Ση θα είχε πληροφορηθεί τα γεγονότα αυτά τα δυσάρεστα για τους ανθρώπους που και το ξενοδοχείο θα έπληρυνε. Κάθε ένοχος θα έθεωρείτο ύποπτος.

Άλλα ο Φρέντ Ρύερσον πριν από τα γεγονότα αυτά είχε προπληρώσει και είχε δικαίωμα να μπαίνει και να θανάτι στο ξενοδοχείο όποτε του έρεσε.

Ο Βάν ώδηγησε το αυτοκίνητό του κατά μήκος του ποταμιού προς το Μπρούξ.

Η οδός Μόρου ήταν έρημη. Άφισε το αυτοκίνητο σε μία παράδο και προχώρησε πεζή στο ξενοδοχείο.

Το έρωμικο χώλ ήταν μισοσκούτενο.

Πίωα από το γραφείο ο υπάλληλος φαινόταν νυσταγμένος.

Ο Βάν είχε το κλειδί του διαμαντίου του και προχώρησε κατ' εθείαν στον άνελευστήρα, ο οποίος άρχισε ν' άνεβαινι.

Έπειτα κουλουρίσθηκε πίσω από τη σιδερένια πόρτα.

Μέσα από το τζάμι της πόρτας του άσανσερ έβλεπε τώρα διάφορες σκίες να κινούνται.

Ο άνελευστήρας έπέρασε προς τα επάνω.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

στο σπίτι του άλλου.

—Πτάξέ το από το χέρι σου. Για μία στιγμή το τριχοτό γέρι έμεινε άναποφάσιστο, άλλα έπειτα από λίγο άφησε το πιστόλι να πέση χάμω.

Με μία γροθιά ο Βάν τον χτύπησε κάτω από το σαγόνι και τον τίνασε προς την πόρτα του άνελευστήρα.

Την ίδια όμως στιγμή άκούστηκαν φωνές και γελιέματα στα σιδερένια άνελευστήρα.

Προήρχοντο από το τρίτο πάτωμα, κάτι φωνές όμως που τον έκαναν ν' άναντρηχιάση.

Με σφιγμένα τα χείλη ο Βάν άντλήθηκε τι είχε συμβή.

Ήταν φανερό ότι το αυτοκίνητο που είχε μεταφέρει το πτώμα του Λόγκαν στην Ασφάλεια κατασκοπεύετο, και έπομένως ο άόρατος κατάσκοπος είχε προεξηγή τη μεταμφίση του Βάν σε Ρύερσον, πομμένος τον είχαν τέρει για άποκαμικό.

Ο ίδιος κατάσκοπος είχε έαναβή το ίδιο έκينو έρωδύ τον Ρύερσον στο ξενοδοχείο. Έδωσε πληροφορίες και η συμμορία τον περίμενε να γυρίση.

Ο Βάν έπάτησε το κουμπι της άνοδου του άνελευστήρα, ο οποίος άρχισε ν' άνεβαινι.

Έπειτα κουλουρίσθηκε πίσω από τη σιδερένια πόρτα.

Μέσα από το τζάμι της πόρτας του άσανσερ έβλεπε τώρα διάφορες σκίες να κινούνται.

Ο άνελευστήρας έπέρασε προς τα επάνω.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

γόυον στην ταράτσα.

Η στιγμή όμως εκείνη ο Βάν καθώς έσκυψε έξω από τον τοίχο άντελήφθη ότι υπήρχε μία σιδερένια σκάλα κινδύνου.

Καθελίκεψε και άρχισε να κατεβαίνι.

Γλίστρησε δύο πατάματα κάτω κι έφθασε κοντά σ' ένα παράθυρο.

Άκτω από το δρόμο τώρα κάποιος τον έπυροβόλησε και από πάνω από τη σιδερένια σκάλα άκουσε θλαστικές.

Έσπασε τότε το τζάμι του παραθύρου και μπήκε σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο.

Μέσα στο σκοτάδι άκουσε κάποιον να ήματιζή.

Ώρμησε προς το μέρος, από εκεί που έρχόταν ο θόρυβος κι έσκόνταψε επάνω σ' ένα όρθιο σώμα.

Σήκωσε το πιστόλι κι έχτύπησε με την κάννη το κεφάλι του ανθρώπου εκείνου.

Ο άγνωστος έβγαλε έναν άναγνώστη και άσπασε κάτω στο πάτωμα.

Την ίδια στιγμή ο Βάν έπήδησε προς την πόρτα. Την άνοιξε κι έκτύπησε στο διάδρομο.

Άνέβηκε τότε θόρυβος και πάλι τις σκάλες προς το έδωδο πάτωμα. Οι διάκτες του έλχαν άνεβή στην ταράτσα κι έψαχναν να τον βρούν.

Βρήκε την πόρτα που ζητούσε και πλησίασε.

Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Το χέρι του έπιασε το πόμολο, ο άνελευστήρας έπέρασε προς τα επάνω.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

Και ο άνελευστήρας έπέρασε από το τζάμι της πόρτας.

Τώρα ακουγόντουσαν ήματα. θιαστικά στις σκάλες.

Το ξενοδοχείο είχε έπτα τώματα και ο Βάν έσκέφθη μήπως θα ήταν προτιμότερο να κατέβη στο ισόγειο.

Άλλα κάτω θα υπήρχαν περισσότερα.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΛΒΑΡΟ ΝΙΟΥΝΕΘ

Η περιπετειώδης ζωή του Άλβαρο Νιουνέθ, του Ισπανού αυτού τυχοδιώκτη, υπήρξε περισσότερο δραματική από τη ζωή του Ρεβινούδους Κρούζου.

Όταν ο Άλβαρο Νιουνέθ, ο έπονομαθείς άργότερα και «Άγελαδοκέφαλος», έγεννήθη, ήδη πρό ένος έτους είχε πεθάνει ο Κολόμβος, μέσα σ' ένα σκοτεινό μοναστήρι του Βαλλαντλίν.

Άλλα το παροδινεμα του Κολόμβου ή έβλεπε να μιμήθι όλη ή κατοπινή γενεά, και όλοι άναχωρούσαν για το άγνωστο και μισογνώριτο ήμιοφαιρίο, όπου τα δέντρα ήταν τόσο μεγάλα όσο τα καμπαναριά, τα βουνά γεμάτα από θησαυρούς και οι όριζόντες του άτελειωτοι όσον ο άκεανός.

Ένας έυνεννης νέος της άριστοκρατίας όπως ήταν ο Άλβαρο Νιουνέθ, δεν μπορούσε να ή μά έκείνη από τη γοητεία των χωρών αυτών, και μόλις έινε έικοσιπέντε έτών, κατετάχθη σε μία άποστολή, ή όποια διορίστηκε από τον Πανφίλο Ναρβάθε, με βαθύν έπιλοχία.

Σ' αυτόν άνετάθη και το θησαυροφυλάκιο της άποστολής.

ΣΤΕΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΙΝΑ

Όταν έφθασαν στην νήσο Κούβα και έτοιμάθηκαν για ένα μακρινό ταξίδι έξερευνίσαντες στο άλλο ήμισιο, τα πρώτα ής 12ης Άπριλίου του 1528 ή άποστολή άνεχώρησε από κάποιο λιμανάκι του νησιού κι έπειτα από λίγες ήμέρες πλού προς τα βορειοανατολικά άντικρουσαν την Άμερική.

Κραυγή έθνολογισμού βγαίνει από τα στήθη του πληρώματος.

Όδου ή εύτυχισμένη Γά! Η Γά των λουλουδιών, ή διορκώς άνημένη φλωρία!

Πίσω από τον κόλπο του Τάμα άράζουν τα τέσσερα καράβια του Ναρβάθε, ριχνούν άγκυρα και τα πληρώματα κατεβαίνουν στη στεριά.

Είνε 400, έχουν 40 όπλα μαζι τους, και καταπληθύνονται με το ύπεροχο θέαμα που βλέπουν τριγύρω τους.

Το μήκος των άσων άνατεία έκει κάτω στον όριζόντα, κι ένας κόσμος άγνός και πρωτόγονος τους μεβά όλους σαν ένα βράσι πιστό.

Προχωρούν τραγουδώντας και σπίνοντας ένα στερεό σε κάθε ύψωματά ως σημείον καταπίσεως, άλλα και για να προκαλέσουν την εύλογία του Θεού.

Τα καράβια έχουν λάβει διαταγή να περιπλέουν προς Νότον, ίνα ή άποστολή διεκολουθή και μίν κάνει πολύ δρόμο στην έπιστροφή της.

Το μέρος ήταν κατάφυτο, πλουσιώτατο, άλλα επικα σε κατοίκους.

Κατά το τέλος Ιουνίου μία φυλή Ιθαγενών έβλεπε να τους έμποδισι, άλλα με λίγες τυφεκικές έσκόρπισε. Είνε οι έρωθόδεσμοι αυτοί! Ίως, Άλλα τα βουνά που έινε! Άντι για χρυσόν συναντούν διαρκώς δόση και διάφορες φυλές Ίνδιάνων και ή άποστολή τότε άναγκάζεται να κατεβή προς τη θάλασσα.

Απώ δώ άρχίζει μία πραγματική Όδυσαία για τον Άγελαδοκέφαλο! και τους συντρόφους του.

Η άκτη, στην όποια έινε ύποχρεωμένος πώς ήταν ο Άλβαρο Νιουνέθ, δεν μπορούσε να ή μά έκείνη από τη γοητεία των χωρών αυτών, και μόλις έινε έικοσιπέντε έτών, κατετάχθη σε μία άποστολή, ή όποια διορίστηκε από τον Πανφίλο Ναρβάθε, με βαθύν έπιλοχία.

Σ' αυτόν άνετάθη και το θησαυροφυλάκιο της άποστολής.

Όταν έφθασαν στην νήσο Κούβα και έτοιμάθηκαν για ένα μακρινό ταξίδι έξερευνίσαντες στο άλλο ήμισιο, τα πρώτα ής 12ης Άπριλίου του 1528 ή άποστολή άνεχώρησε από κάποιο λιμανάκι του νησιού κι έπειτα από λίγες ήμέρες πλού προς τα βορειοανατολικά άντικρουσαν την Άμερική.

Κραυγή έθνολογισμού βγαίνει από τα στήθη του πληρώματος.

Όδου ή εύτυχισμένη Γά! Η Γά των λουλουδιών, ή διορκώς άνημένη φλωρία!

Πίσω από τον κόλπο του Τάμα άράζουν τα τέσσερα καράβια του Ναρβάθε, ριχνούν άγκυρα και τα πληρώματα κατεβαίνουν στη στεριά.

Είνε 400, έχουν 40 όπλα μαζι τους, και καταπληθύνονται με το ύπεροχο θέαμα που βλέπουν τριγύρω τους.

Το μήκος των άσων άνατεία έκει κάτω στον όριζόντα, κι ένας κόσμος άγνός και πρωτόγονος τους μεβά όλους σαν ένα βράσι πιστό.

Προχωρούν τραγουδώντας και σπίνοντας ένα στερεό σε κάθε ύψωματά ως σημείον καταπίσεως, άλλα και για να προκαλέσουν την εύλογία του Θεού.

Όταν έφθασαν στην νήσο Κούβα και έτοιμάθηκαν για ένα μακρινό ταξίδι έξερευνίσαντες στο άλλο ήμισιο, τα πρώτα ής 12ης Άπριλίου του 1528 ή άποστολή άνεχώρησε από κάποιο λιμανάκι του νησιού κι έπειτα από λίγες ήμέρες πλού προς τα βορειοανατολικά άντικρουσαν την Άμερική.

Κραυγή έθνολογισμού βγαίνει από τα στήθη του πληρώματος.

Όδου ή εύτυχισμένη Γά! Η Γά των λουλουδιών, ή διορκώς άνημένη φλωρία!

Πίσω από τον κόλπο του Τάμα άράζουν τα τέσσερα καράβια του Ναρβάθε, ριχνούν άγκυρα και τα πληρώματα κατεβαίνουν στη στεριά.

Είνε 400, έχουν 40 όπλα μαζι τους, και καταπληθύνονται με το ύπεροχο θέαμα που βλέπουν τριγύρω τους.

Το μήκος των άσων άνατεία έκει κάτω στον όριζόντα, κι ένας κόσμος άγνός και πρωτόγονος τους μεβά όλους σαν ένα βράσι πιστό.

Προχωρούν τραγουδώντας και σπίνοντας ένα στερεό σε κάθε ύψωματά ως σημείον καταπίσεως, άλλα και για να προκαλέσουν την εύλογία του Θεού.

Όταν έφθασαν στην νήσο Κούβα και έτοιμάθηκαν για ένα μακρινό ταξίδι έξερευνίσαντες στο άλλο ήμισιο, τα πρώτα ής 12ης Άπριλίου του 1528 ή άποστολή άνεχώρησε από κάποιο λιμανάκι του νησιού κι έπειτα από λίγες ήμέρες πλού προς τα βορειοανατολικά άντικρουσαν την Άμερική.

Κραυγή έθνολογισμού βγαίνει από τα στήθη του πληρώματος.

Όδου ή εύτυχισμένη Γά! Η Γά των λουλουδιών, ή διορκώς άνημένη φλωρία!

Πίσω από τον κόλπο του Τάμα άράζουν τα τέσσερα καράβια του Ναρβάθε, ριχνούν άγκυρα και τα πληρώματα κατεβαίνουν στη στεριά.

Είνε 400, έχουν 40 όπλα μαζι τους, και καταπληθύνονται με το ύπεροχο θέαμα που βλέπουν τριγύρω τους.

Το μήκος των άσων άνατεία έκει κάτω στον όριζόντα, κι ένας κόσμος άγνός και πρωτόγονος τους μεβά όλους σαν ένα βράσι πιστό.

Προχωρούν τραγουδώντας και σπίνοντας ένα στερεό σε κάθε ύψωματά ως σημείον καταπίσεως, άλλα και για να προκαλέσουν την εύλογία του Θεού.

Όταν έφθασαν στην νήσο Κούβα και έτοιμάθηκαν για ένα μακρινό ταξίδι έξερευνίσαντες στο άλλο ήμισιο, τα πρώτα ής 12ης Άπριλίου του 1528 ή άποστολή άνεχώρησε από κάποιο λιμανάκι του νησιού κι έπειτα από λίγες ήμέρες πλού προς τα βορειοανατολικά άντικρουσαν την Άμερική.

Κραυγή έθνολογισμού βγαίνει από τα στήθη του πληρώματος.

Όδου ή εύτυχισμένη Γά! Η Γά των λουλουδιών, ή διορκώς άνημένη φλωρία!

Τα καράβια έχουν λάβει διαταγή να περιπλέουν προς Νότον, ίνα ή άποστολή διεκολουθή και μίν κάνει πολύ δρόμο στην έπιστροφή της.

Το μέρος ήταν κατάφυτο, πλουσιώτατο, άλλα επικα σε κατοίκους.

Κατά το τέλος Ιουνίου μία φυλή Ιθαγενών έβλεπε να τους έμποδισι, άλλα με λίγες τυφεκικές έσκόρπισε. Είνε οι έρωθόδεσμοι αυτοί! Ίως, Άλλα τα βουνά που έινε! Άντι για χρυσόν συναντούν διαρκώς δόση και διάφορες φυλές Ίνδιάνων και ή άποστολή τότε άναγκάζεται να κατεβή προς τη θάλασσα.

Απώ δώ άρχίζει μία πραγματική Όδυσαία για τον Άγελαδοκέφαλο! και τους συντρόφους του.

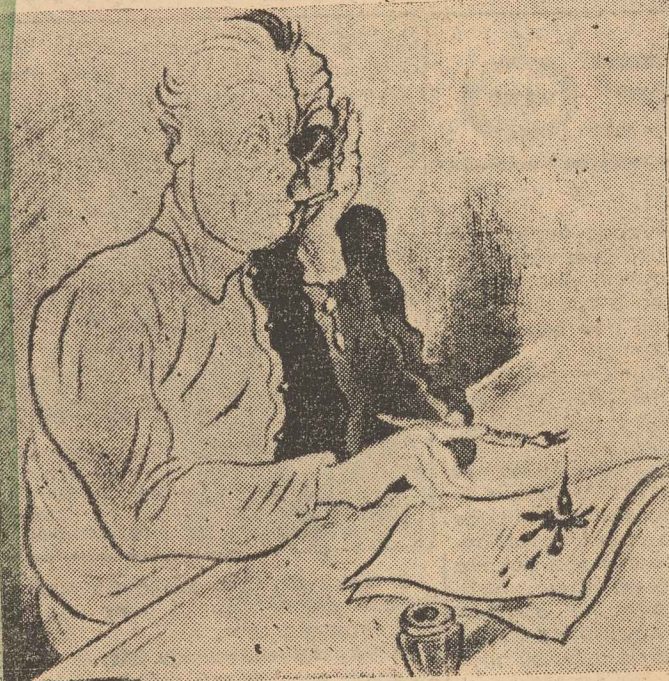
Η άκτη, στην όποια έινε ύποχρεωμένος πώς ήταν ο Άλβαρο Νιουνέθ, δεν μπορούσε να ή μά έκείνη από τη γοητεία των χωρών αυτών, και μόλις έινε έικοσιπέντε έτών, κατετάχθη σε μία άποστολή, ή όποια διορίστηκε από τον Πανφίλο Ναρβάθε, με βαθύν έπιλοχία.

Σ' αυτόν άνετάθη και το θησαυροφυλάκιο της άποστολής.

Όταν έφθασαν στην νήσο Κούβα και έτοιμάθηκαν για ένα μακρινό ταξίδι έξερευνίσαντες στο άλλο ήμισιο, τα πρώτα ής 12ης Άπριλίου του 1528 ή άποστολή άνεχώρησε από κάποιο λιμανάκι του νησιού κι έπειτα από λίγες ήμέρες πλού προς τα βορειοανατολικά άντικρουσαν την Άμερική.

Κραυγή έθνολογισμού βγαίνει από τα στήθη του πληρώματος.

Όδου ή εύτυχισμένη Γά! Η Γ

...ΑΛΛ' ΘΕΣ ΚΙ' ΑΛΛΑ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙΣ...

Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΑΣ ΕΙΣ...ΔΥΟ!

ΔΥΟ ΣΚΕΨΕΙΣ, ΔΥΟ ΚΡΙΣΕΙΣ, ΔΥΟ ΓΝΩΜΕΣ Σ' ΟΛΑ ΜΑΣ

Κύριον
Ατ. Ν. Μαργαράρη
Δ) την Συντάξιαν περιόδικου
«Ανταξίου»

Ενταύθα
«Αγαπητέ φίλε,
Μουστειλές με τον μικρό του
γραφείου ένα «πέπυον» σημει-
ωμά σου, ζητώντας μου να σου
γράψω μίαν «έπικαιρη» σπαρ-
ταριστή καμπάνια... το άρ γ ό τ ε-
ρον ως αύριο (ήδη με δύο το
φύλλο και συνδεδεμένο θάρ-
ρος, πού εχω, να σε... βρισώ!
Αλλά, επιτέλους, δεν είναι κα-
τάστασις αυτή, αδελφέ, με σάς
τους «έπι της ύλης» και τους
γραμμάτιες καί... φαρμακούς
της συντάξεως των περιόδικων!
Τίγχετε παρακαλώ! Γνήκατε
χειρότεροι από άρχεινολογούς
εφημερίδων, θέλτε την δηλ σας
πάντοτε «έπικαιρη», πάντοτε
«έπικαιρη» και διαρκώς «σπαρ-
ταριστή»... αδιαφορώντας πως
είνε δυνατόν να κατορθωθεί αύ-
το από έναν συντάκτη περιό-
δικού τύπου, ο οποίος γράφει συ-
χνάως σε τρία-τέσσερα περι-
οδικά για να ικανοποιηθεί υλι-
κώς και έχει ήδη εξαντλήσει δι-
σεύσιμους «έπικαιροίτες» της δι-
ανοιμής έδωδοσ...

πρεπε να πάω να το βρω; Στην
συντομία μας έχουμε ένα λατο-
μείο για το οποίο θρλεϊται από
καιρό ότι περιέχει... κοιτάσματα
αργύρου, τα οποία εκμεταλλεύ-
εται ο ιδιοκτήτης του κρυφά. Νά
θέμα για μία σπαρταριστή καμ-
πάνια. Ναι, αλλά πως; Χωρίς
διδόμενα και άπτες ενδείξεις!

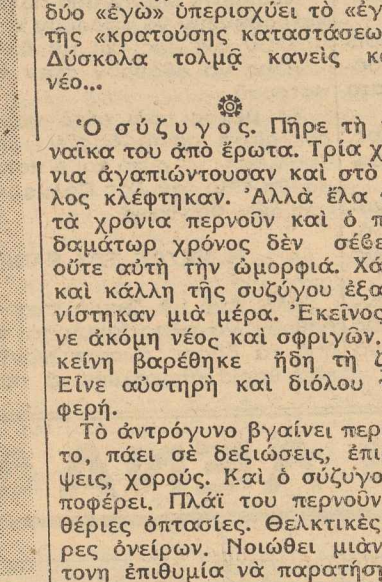
Περπατά με την γυναίκα του, κι' όμως... δεν περπατά παρά με
την θελητική άνανυστη...

πολιορκεί. Της γράφει έκείνος
φλογερά λόγια και της όριζει
ένα ραντεβού.
Ο διπλός εαυτός της εμφανί-
ζεται άμείως. Τα δύο «εγώ»
της προβάλλουν. Και αρχίζει
το δράμα του διημιμαστού:
— Νά πάω; Νά μην πάω; Δεν
θα πάω!

Περπατά με την γυναίκα του, κι' όμως... δεν περπατά παρά με
την θελητική άνανυστη...

Ο σύζυγος. Πήρε τη γυ-
ναίκα του από έρωτα. Τρία χρό-
νια αγαπιόντουσαν και στο τέ-
λος κλέφτηκαν. Αλλά έλα που
τά χρόνια περνούν και ο παν-
δαμάτωρ χρόνος δεν σέβεται
ούτε αυτή την ωμορφιά. Χάρες
και πόλη της συζύγου εξαφα-
νίστηκαν μιά μέρα. Εκείνος εί-
νε άκόμη νέος, και σφρηγών. Έ-
κείνη βαρέθηκε ήδη τη ζωή.
Είπε αοστήρη και διόλου τρυ-
φερή.

Περπατά με την γυναίκα του, κι' όμως... δεν περπατά παρά με
την θελητική άνανυστη...

Όμοιολογώ ότι δεν έχω καμιά
διάθεση να... φάω έζωλο για τον
φίλο μου Μαργαράρη.
Αλλά, τότε; Νά μην του στεί-
λω τίποτε; Ούτε αυτό είναι σω-
στό. Λοιπόν; Τι πρέπει να κάνω;
Βουτάω την πένα μου στο με-
λάνι και ύστερα την καταφέρνω
μέ όρημ στο χαρτί. Ποικιλία μο-
σακά άραβουργήματα μελάνα
στην έλατο μου να διχάσονται
στά δύο... Άγρια σφαγή του έ-
αυτού μου σε δύο «εγώ» συντε-
λείται. Και έσχατα, διαπιστώ-
νω ότι τα δύο αυτά «εγώ» μου
διαπληκτικίζονται, άρπαγνόνται,
συμπλεκόνται, διαφονούνται άρ-
νη. Το ένα ζητά να με καθί-
λώση στην καρέκλα και να με
βάλει να γράφω ό,τι μου βρει!
Το άλλο με παραορτά προς το
παράθυρο να πάρω λίγον καφέ-
ρα. Ακριβ. Κι' έγω, ενώ διατά-
ζω, άμφισβητώ, άμφισβητώ, άμ-
φισβητώ από το μαρτύριο αυτό
—έσχατα φωτισμού: Και έρι-
σκω το θέμα μου. Το σπαρταρι-
στο και έπικαιρο, το τυποτε-
ρα φαινομενικώς αλλά συνταρ-
κτικό στις λεπτομέρειες του «το
διπλό εγώ μας».

Μη δυσανασχετείς, φίλε άρ-
χις, και μην έννιψής τα
μύθρα σου. Άφρη με να σου
εξηγήσω την συγκλονιστική ό-
πότε και ποτέ θέματος μου και
πισθής ότι «έπικαιρότητα»,
«σπαρταριστή καμπάνια» δεν έ-

Και το άλληλογρονθοκόπημα
συνεχίζεται μέχρις υπεριαχού-
ς του ενός «εγώ».
Το ίδιο δράμα συνεχίζεται σ'
όλη μας τη ζωή. Η νέα πηγαί-
νη στο ραντεβού της, ο νέος
στέκεται κύριος. Άρχίζει άλλη σύ-
γκρουσις των δύο «εγώ» τότε.
—Πρέπει ή δεν πρέπει να τον
αγαπήσω;
Τέλος των άγαπών! Αλλά α-
κούω τον έρωτα σύγκρουσις.
—Πρέπει να τον παντρευτώ ή
όχι;
Τον παντρεύεται! Νέαι συγ-
κρούσεις:
—Πρέπει να κάμω παιδί ή ο-
χι;
Και τράβα κορδέλλα...

Ο ύπάλλ η λ ο ς. Μιά μέρα
άποφασίζει να ζητήσει από το ά-
φεντικό του αόζησι. «Απεράσι-
τες εινε τρώσες του λέγειν. Για-
τί σκέφτηκε μην άλλα δεν απε-
φάσισε. Τα δύο «εγώ» του επρό-
βάλαν και στην προκειμένη πε-
ρίπτωσι καί... άρχισαν το μάτς
των.

—Νά του ζητήσης! Άστεί-
έσαι; Δουλεύεις σαν σκλάβος.
Βγάξεις δουλειά για δύο. Θά-

Και το δράμα αυτό δεν συμ-
βαίνει μιά μέρα μόνο και σ' α-
λή την περίστασι. Έπαναλαμ-
βάνεται καθημερινώς και σε
κάθε έκδηλότητι της ζωής του
άνθρώπου.

Ο έρωτευμένος κύριος
«Άφου κατέκτησε την κό-
ρη» του, την οδηγεί στο έ-
ξοχικό κέντρο για να τα πούν
καί... πούν μοναχικά.
Ο έρωτευμένος κύριος εινε τό-
σον σφοδρά ταυτισμένος ώστε
γίνει κάθε έπιφύλαξη που του
υπαγορεύει ή στήλεια του και
σε μία στιγμή που καθόνται
στο τραπέζι και παίρνει ή «κα-
τάκτηρις» του το μενού, της
λέει με γελαστό ύφος:
—Παράγγειλε ό,τι θέλεις,
χρυσή μου.

Απότομος όμως συνέρχεται.
Τι έχει κάνει; Τρέλλος εινε.
—Μισά α λ ά μοι, έμει-
λε παραγγέλλει ή καλομαχημένη
συννοός του.
Ο πρώτος κεραυνός έπεσε.
Πρέπει να προλάβει τον δευτε-
ρον.
—Έλα δώ, γκαρσόν! δια-
τάσσει.
Το γκαρσόν πλησιάζει.
—Η δεσποινίς θέλει μισά α
λ ά μοι, έχετε;
Και προτού προλάβει το γκαρ-
σόν, η άπαντησι, βγαίνει από
στην τσέπη του το άειανό πορ-
τοφύλλο του και του το δείχνει
μέ τρόπο, κάτω απ' το τραπέζι,
προκαλώντας την άρνητική ά-
πάντη του μ' αυτά τα λόγια:
—Λέγε, έχετε; Έχετε; Πού
νέχετε μισά α λ ά μοι κάτω.

Το γκαρσόν κατάλαβε.
—Εγώ μ' έχετε, έινε διαλα-
βή, τραυλίζει ένθ' υπερβεί τα λό-
για του.
Και ο έρωτευμένος φτωχό-
προδότης, για να σώσει έγκαί-
ριως την κατάστασι, διατάσσει:
—Έχετε συκοφαντία... Θάγε-
τε! Φέρε μας λοιπόν μιά μερί-
δα... Έτσι, άσπρη μου;
—Ναι, τραυλίζει ή πρό όλι-
γου κατακτηθείσα τρυφερά ή-
παρξις συστοιγμένη.
—Μιά μερίδα έπίταξ, κύριε;
—Ναι, παιδί μου, μιά. Έμεις,
παιδί μου, δεν ήρθαμε εδώ για
να φάμε. Μια καί... γρήγορα
μην κρυφθή.
Αν ο έρωτευμένος κύριος εί-
νε ένα «εγώ» θάχε και μιά έπι-
θυμία. Θά παρήγγελλε εύθε-
λά: Μισά α λ ά μοι. Η συκοφαν-
τία δεν έξιστομίζει το φοβερό έ-
κείνο: Παράγγειλε ό,τι θέλεις,
χρυσή μου, πού λίγο άκόμη
τον έξέβρισε στα μετόπιστάς ω-
ραίος Έλένης του.

Και άν έγω είχα ένα «εγώ»,
φίλε κ. άρχιστονάνα, ή θα σου
έγραφα την «σπαρταριστή έπι-
θυμία καμπάνια» που μου ζητή-
σες ή δεν θα σου την έγραφα.
Και δεν θ' άνοηγαζόμουν, ή-
πακούοντας στο δεύτερο «εγώ»
μου, να σου γράφω αυτή την
μοκροειδή έπιστολή, στην ό-
ποια προσπαθώ με γλάφυρο έ-
πιχειρήματα να δικαιολογήθω
γιατί δεν σούγραψα αυτό ακρι-
βώς που μου ζητήσες...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ
Σ η μ Σ υ ν τ ά ξ ι ς ε ω ς. «Ε-
άν ο άρχιστονάνα της του «φω-
ταξίου» είχε ένα «εγώ» θ' άπαν-
τούσε στον συνεργάτη του ότι
είνε δικαιοσύνη. Έπειδή όμως
φαιίνεται, έχει κι αυτός
«εγώ» δικαιοσύνης άνατέ-
ρω την έπιστολήν του συνεργά-
του του πρόσ... παραδειγματι-
σμόν του.

ΤΟ ΣΥΝΑΦΙ
Α' Ζυγρόφορος: Θέλω να μου
πες ελλικρόνως: Τι σου κάνει
περισσότερο έντύπωσι από τα
έργα μου;
Β' Ζυγρόφορος: Το... ότι έχεις
το τούπι να νομίζεις άπό τα
πουλήσιες!

ΕΓΓΥΗΣΙΣ
Η ύπνερπρία: Φύγετε, κύριε...
Σωθίτε!... Το όπι καίγειται!...
Ο κύριος: Μην άνοηχίζεις,
Μαρία. Είμαι άσφαλισμένος...

ΕΙΧΕ ΚΑΗ
—Διάβασες στις έφημερίδες
πως θρέθηκε ένα φάρμακο, που
παράγει την ζωή εις κρι-
σις;
—Αλήθεια; Τι κρίμα! Άν δεν
ήμιον παντρεμένος θα τ' άγο-
ραζα...

—Εμεις, παιδί μου δεν ήθαμε εδώ για να φάμε...

Και το δράμα αυτό δεν συμ-
βαίνει μιά μέρα μόνο και σ' α-
λή την περίστασι. Έπαναλαμ-
βάνεται καθημερινώς και σε
κάθε έκδηλότητι της ζωής του
άνθρώπου.

Ο έρωτευμένος κύριος
«Άφου κατέκτησε την κό-
ρη» του, την οδηγεί στο έ-
ξοχικό κέντρο για να τα πούν
καί... πούν μοναχικά.

Ο έρωτευμένος κύριος εινε τό-
σον σφοδρά ταυτισμένος ώστε
γίνει κάθε έπιφύλαξη που του
υπαγορεύει ή στήλεια του και
σε μία στιγμή που καθόνται
στο τραπέζι και παίρνει ή «κα-
τάκτηρις» του το μενού, της
λέει με γελαστό ύφος:
—Παράγγειλε ό,τι θέλεις,
χρυσή μου.

Απότομος όμως συνέρχεται.
Τι έχει κάνει; Τρέλλος εινε.
—Μισά α λ ά μοι, έμει-
λε παραγγέλλει ή καλομαχημένη
συννοός του.

Ο πρώτος κεραυνός έπεσε.
Πρέπει να προλάβει τον δευτε-
ρον.

—Έλα δώ, γκαρσόν! δια-
τάσσει.

Το γκαρσόν πλησιάζει.

—Η δεσποινίς θέλει μισά α
λ ά μοι, έχετε;

Και προτού προλάβει το γκαρ-
σόν, η άπαντησι, βγαίνει από
στην τσέπη του το άειανό πορ-
τοφύλλο του και του το δείχνει
μέ τρόπο, κάτω απ' το τραπέζι,
προκαλώντας την άρνητική ά-
πάντη του μ' αυτά τα λόγια:

—Λέγε, έχετε; Έχετε; Πού
νέχετε μισά α λ ά μοι κάτω.

Το γκαρσόν κατάλαβε.

—Εγώ μ' έχετε, έινε διαλα-
βή, τραυλίζει ένθ' υπερβεί τα λό-
για του.

Και ο έρωτευμένος φτωχό-
προδότης, για να σώσει έγκαί-
ριως την κατάστασι, διατάσσει:

—Έχετε συκοφαντία... Θάγε-
τε! Φέρε μας λοιπόν μιά μερί-
δα... Έτσι, άσπρη μου;

—Ναι, τραυλίζει ή πρό όλι-
γου κατακτηθείσα τρυφερά ή-
παρξις συστοιγμένη.

—Μιά μερίδα έπίταξ, κύριε;

—Ναι, παιδί μου, μιά. Έμεις,
παιδί μου, δεν ήρθαμε εδώ για
να φάμε. Μια καί... γρήγορα
μην κρυφθή.

Αν ο έρωτευμένος κύριος εί-
νε ένα «εγώ» θάχε και μιά έπι-
θυμία. Θά παρήγγελλε εύθε-
λά: Μισά α λ ά μοι. Η συκοφαν-
τία δεν έξιστομίζει το φοβερό έ-
κείνο: Παράγγειλε ό,τι θέλεις,
χρυσή μου, πού λίγο άκόμη
τον έξέβρισε στα μετόπιστάς ω-
ραίος Έλένης του.

Και άν έγω είχα ένα «εγώ»,
φίλε κ. άρχιστονάνα, ή θα σου
έγραφα την «σπαρταριστή έπι-
θυμία καμπάνια» που μου ζητή-
σες ή δεν θα σου την έγραφα.

Και δεν θ' άνοηγαζόμουν, ή-
πακούοντας στο δεύτερο «εγώ»
μου, να σου γράφω αυτή την
μοκροειδή έπιστολή, στην ό-
ποια προσπαθώ με γλάφυρο έ-
πιχειρήματα να δικαιολογήθω
γιατί δεν σούγραψα αυτό ακρι-
βώς που μου ζητήσες...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ
Σ η μ Σ υ ν τ ά ξ ι ς ε ω ς. «Ε-
άν ο άρχιστονάνα της του «φω-
ταξίου» είχε ένα «εγώ» θ' άπαν-
τούσε στον συνεργάτη του ότι
είνε δικαιοσύνη. Έπειδή όμως
φαιίνεται, έχει κι αυτός
«εγώ» δικαιοσύνης άνατέ-
ρω την έπιστολήν του συνεργά-
του του πρόσ... παραδειγματι-
σμόν του.

ΤΟ ΣΥΝΑΦΙ
Α' Ζυγρόφορος: Θέλω να μου
πες ελλικρόνως: Τι σου κάνει
περισσότερο έντύπωσι από τα
έργα μου;

Β' Ζυγρόφορος: Το... ότι έχεις
το τούπι να νομίζεις άπό τα
πουλήσιες!

ΕΓΓΥΗΣΙΣ
Η ύπνερπρία: Φύγετε, κύριε...
Σωθίτε!... Το όπι καίγειται!...
Ο κύριος: Μην άνοηχίζεις,
Μαρία. Είμαι άσφαλισμένος...

ΕΙΧΕ ΚΑΗ
—Διάβασες στις έφημερίδες
πως θρέθηκε ένα φάρμακο, που
παράγει την ζωή εις κρι-
σις;

—Αλήθεια; Τι κρίμα! Άν δεν
ήμιον παντρεμένος θα τ' άγο-
ραζα...

—Εμεις, παιδί μου δεν ήθαμε εδώ για να φάμε...

ΜΟΝΤΕΡΝΑ

Εκείνο το άπόγευμα, ο Ζάκ
Ρενονδύλ έξυψε άπότομα απ'
τη συντροφιά του, μιά τρελό-
παρέα νέων που έξακολουρία-
ζαν στη Ντωβίλ παίζοντας τέν-
ις και κολυμβώντας, και προ-
χώρισε κινος προς την άκρο-
γιάλα. Κι' ένα τέταρτο πού ή-
στερα, ή Ύδον Κλερδ έπιφε-
λήθηκε κι' αυτή άπώνα διέλει-
μα του τένις και έξυψε τρέ-
χοντας για να πάη να τον έρ-
θι.

Τον έρθηκε σε μιά γωνιά, ά-
νάμεσα στα έρσυχια, να κυτά-
ξει άφηρημένος, με το κεφάλι
κλιμένο στα χέρια του, τη θά-
λασσα πούταν κατακακόκηνη απ'
τις στερνές πριν δύση του ή-
λιου άχτίδες.

Η Ύδον τον πλησίασε, τον
κύτταξε σιωπηλά με τα σκου-
ρογάλα μάτια της και το
πρόσωπό της φωτιστηκε.

—Τι ώμορφο, άλθθεια, τοπρε
με χάνανα, ένα ραντεβού μπρο-
στά στη θάλασσα...

Τρόμαξε σαν να τον έρθηκε
να κάνει κάτι κακό.

—Με τρώαεις, Ύδον!

Χωρίς διαταγμή κάθισε πλάι
του.

—Αν ήσουν πού έξυπνος, θα
παράδεχόσουν πως εινε προ-
τιμότερο να σε τρώαζω, παρά
να σε κάνω να πονάς.

—Παραμύθε; τη ρώτησε, κυ-
τάζοντας την έσφιγσμένη.

—Όχι... αλλά λέω ότι ειναι
άγριοις. Δεν με ύπαλογίζεις
καθόλου για νέα... όπως και γώ
έλλωστα... και παραμυθείς και
τη στοιγιώδη ευγένεια. Είμα-
στε φίλοι... δεκαπέντε χρόνια
τόρα, μ' έλο πού δεν έστερνά-
με ούτε ο ένας ούτε ο άλλος
τά είκοσι χρόνια... Κι' όμως...
Είμαστε φίλοι... το λέω τολλά-
στον... κάτι έχεις πού σε έα-
σάνει... και πού το κατέβεις.

—Όρασι! Κι' ήρδες να με
παρηγορήσεις;

Καθόλου. Ένα - ένα, ήρθα
να σου πω κοιτάμενος για να
σε κάνω να γελήσεις.

Δεν ήμπορε να συγκρατήσει
ένα χαμόγελο.

—Μπράβο!... φώναξε αυτή
και χτύπησε τα χέρια της χα-
ρούμενα. Είδες πού ειναι κα-
λότερα τώρα;... Όπουδι-
θες, καίγει να την καταφέρω.
Είμαι άπολύτως... ή θεοτέλλη.
Κρίστηκα σε κάνει να κλάις και
δεν το καταλαβαίνεις... Αυτό με
άναστατώνει!

—Τι μού μάλλεις αυτό; και
την πλησίασε πιο πολύ.

—Την άλθθεια, φίλε μου!...
Κύτταξέ με καλά στα μάτια.
Έτσι! Κύτταξέ με... Καλά...
«Ελα!... Και πές μου, είνε
τις οκονένειες μας, φάσσανε
για να σε αλλάζουνε ριζικά...
Απ' την ημέρα που προσκολλη-
θήκαμε στην περιήμφη αλή ή
της βασιλοισίας Κρίστην, έσθ
τρελλάθηκες. Εινε ολοφάνερο...
Αδυνατίσες... άφοι και ή μαυιά
σου το παρατήρησε και το έλε-
ψε στη μαμά μου, πού την
έρα πού γέννησε για να την
καταλάβει. Κι' άνησυχάσε μά-
λιστα. Πού να καταλάβει το λό-
γο. Λοιπόν, στο λέω... ειναι θά-
κα! Αταρτέυει την Κρίστην...
δεν σε άγαπάει και σε άσασανί-
ζει όπως άσασανίζει και κοροί-
βει και όλους τους άλλους...
Κα έέρεις γιατί; Γιατί δεν έ-
ρεις να την κάμεις να σ' άγα-
πήση...

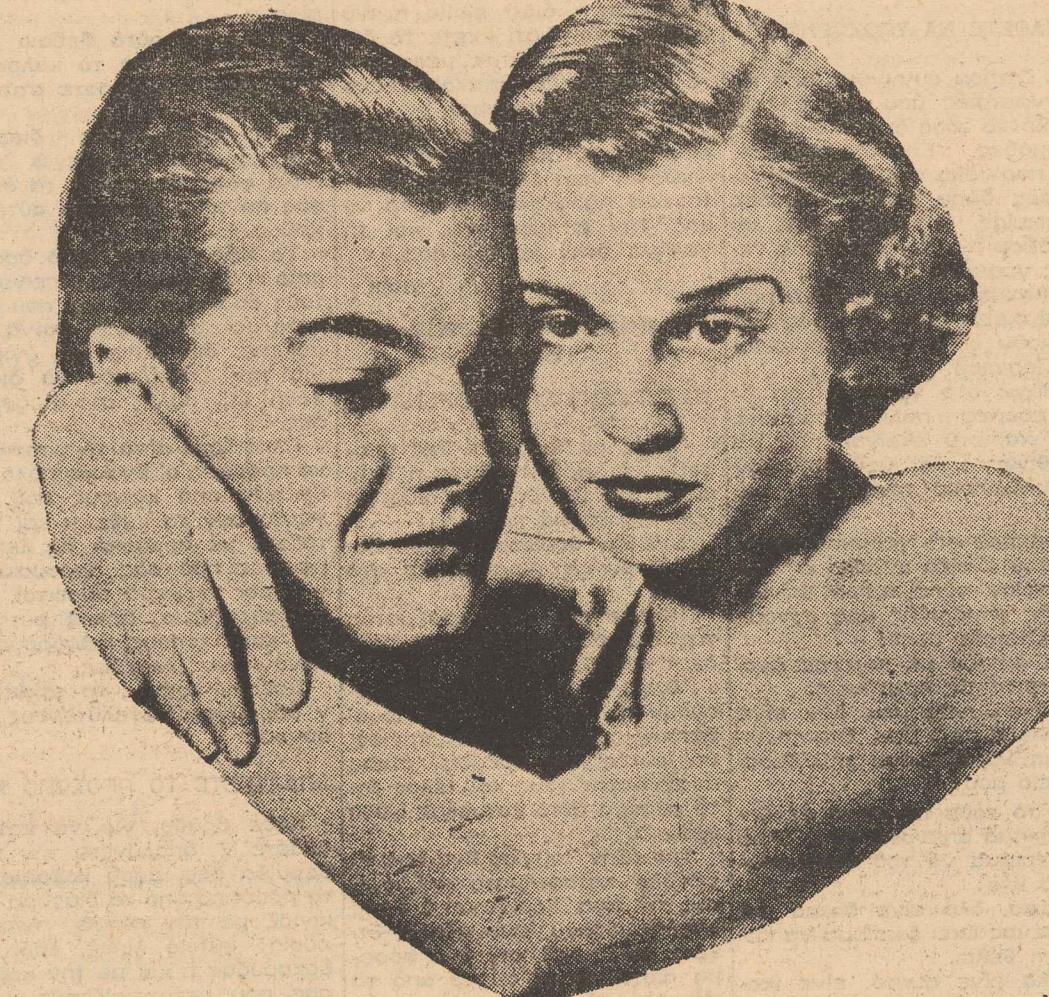
—Μαρε τι μάς λές; Αλήθεια;
—Εκείνο που σου λέω... Ένώ
άν μόνες έξομολογήθω τον πό-
νο σου, άντι νάρεχαι να κλα-
ψουρίζω σ' αυτή τη γωνιά, θά-
χες την Κρίστην στα πόδια σου
να κλαίει και να σου λέει πως
σ' άγαπάει... Ναι, ναι... άκριβώς
έδω! σ' αυτή τη γωνιά, στα πό-
δια σου.

—Λέτα μας... Κάνεις και το
δάσκαλο τώρα...

—Ναι... και γι' αυτό σε πα-
ρακαλώ ν' άρσης τις ερωτήσεις
θα να μου πεις αν θάλης να μ'
άκουσες... Άν ναι, ή άκούωθή-
σης τωφά τις συμβουλές της.
Ύδον σου... και θα πετύχης... ή
πως πάντα άλλωστε! Γιατί...
μικρά... Ένώ εινε πάντα τις κα-
λύτερες ιδέες... ένώ εινε την
πρωτοβουλία και γι' αυτό περ-
νούαες πάντα σπουδαία...

—Αν νωμίζεις πως εινε το ίδιο

ΠΕΙΣΜΑΤΑ

καμε τόσο να πονέσω, και χωρίς
κατά έαθος ν' αξίζει τον κόπο.

—Τι είσαστε τέλος πάντων
σείς οι άνδρες. Άνυπόφοροι...

Και όμως έξω να πώ, πως
για να κρατηθώ με στο ρόλο
μας, ούτε και γώ δεν ήπα να
χορδ χτες το έράδυ, παρά έ-
κατσα... και σούπαξα Μάχαρτ
στο πιάνο, ένθ' οι γέροι μας παί-
ζανε μπριτζ... Ά! άλθθεια, φί-
λε μου... εινε τολλάχιστον φι-
λόμους ή άγαπημένη σου;

—Η Κρίστην; Μόνον το φωνή-
γραφο άνέχεται και αυτό για
να χορηγέ...

Τότε ή Ύδον έσκασε στο γέ-
λια και τοπρε ειρωνικά:

—Μά δεν μού λες λοιπόν πως
έχετε ακριβώς τα ίδια γούστα;
Μιά δεκάδα άργότερα, Σού-
ρουπο, ο ήλιος ρίχνει τις τε-
λευταίες του άναλαμμές στη θά-
λασσα πριν θυθιστεί στα γαλά-
ζιμα νερά...

Ο Ζάκ και ή Ύδον κάθονταν
πλάι πλάι στην άκροθαλάσσια.
Αμύλητοι άπολαμύωναν την ω-
μορφιά της θέσεως. Ξάφην ή
Ύδον διακόπτεη τη σιωπή και
λέει με παράενη φωνή:

—Ξέρεις τι σκεφτόμουν, Ζάκ;
Μά, όταν ήμαστε παιδιά...
χάμε για πιά άγαπημένο παι-
γνίδι... Πήγα να την πάω γιατί
την είδα πού μούδινε το χέ-
ρι της.

—Δεν την κατάλαβες; Παρά-
ξενο, πολύ παράξενο, για ένα
τρελλά έρωτευμένο σαν και
εμένα...

—Κι' όμως, Ύδον, κάτι έγω
παύει. Ο ένδοξισμός μου θαρ-
ρώ πως έπιασε, τώρα πού την
έλλωπα να κάνη το κάθε τι για
να έρισκεται κοντά μου... από
πλάι για να έσθαρ έρωτευ-
μένος... Δεν έξω... μα μού φαί-
νεται και κοινή... Νά, έτσι σαν
στοιμένος άμα θα περνούα
στούνε... Νά τους! Πρόσεχε! να
της κρατάς κάκια πού μ' έρα
πύ κντάζαμε σιωπηλά τον

Πρό ήμερών στη Βενετία έγι-
νε το κινηματογράφο.

Κάθε χρόνο οι διάφοροι έκ-
δοτικοί κινηματογραφικοί οίκοι
άποστέλλουν έκει ένα αντίγρα-
φο των έργων πού θα προέλ-
θουν την προσέχ ή εποχή.

Μεταξύ των διαφόρων έξόνων
ερίσκοντε λοιπόν και ένας από
τους διεκδικητές της άμερικανί-
κης λογοκρισίας, ο όποιος ή-
ρωτήθη της προάλλε από ένα
δημοσιογράφο να του πη πού
εινε το καλύτερο του άνεκδοτο
σχετικώς με το έπαγγελμά του.

—Ανεκδοτό;... Άλλά τι ά-

νεκδοτα μπορούμε να έχουμε έ-
μεις; Έδω όμως ένα άνεκδοτο
σχετικώς με τη λογοκρισία των
κινηματογραφικών ταινιών, το
όποιον ερίσκοντε άνάμεσα
στον έσθιστο ποσό όποιους έ-
χω έδώ μπροστά μου.

—Θά σε άποκαλύψω άμέσως
το μυστικό της κινηματογραφί-
ας. Ως σάς πώ πού στήριζται
ή έπιτυχή του κινηματογρά-
φου.

Δεν θα άνατρέξω στα περα-
σμένα. Όχι. Θά σάς μιλήσω
για τα όρετινα φίμ πού θα
ήδη.

—Έδω έγω κάνω μιά στατι-
στική σύμφωνη με την ύπόθεσι
κάθε έργου και βρήκα ότι
310 η δολοφονία και το έ-
γκλημα, 104 κλοπή μετά φόνου,
74 κλοπή άνευ φόνου, 43 έμψη-
μόν, 14 έπιθέσεις, 642 μεγα-
λας άπάτας, 181 ψευδομαρτυ-
ρίες, 110 γεγονότα με σκοπόν
την ένόχληση και την βλάση
165 κοινές κλοπές, 54 καταπύ-
τητων του δικαίου, 192 μοιχεί-
αν έκ μέρους γυνάκων, 213 μοιχεί-
αν έκ μέρους άνδρών.

Αλλά θά σε άποκαλύψω...
κύριε, ή έρετηνή κινηματογρα-
φική...

—Εάν έγω κάνω μιά στατι-
στική σύμφωνη με την ύπόθεσι
κάθε έργου και βρήκα ότι
310 η δολοφονία και το έ-
γκλημα, 104 κλοπή μετά φόνου,
74 κλοπή άνευ φόνου, 43 έμψη-
μόν, 14 έπιθέσεις, 642 μεγα-
λας άπάτας, 181 ψευδομαρτυ-
ρίες, 110 γεγονότα με σκοπόν
την ένόχληση και την βλάση
165 κοινές κλοπές, 54 καταπύ-
τητων του δικαίου, 192 μοιχεί-
αν έκ μέρους γυνάκων, 213 μοιχεί-
αν έκ μέρους άνδρών.

Αλλά θά σε άποκαλύψω...
κύριε, ή έρετηνή κινηματογρα-
φική...

—Εάν έγω κάνω μιά στατι-
στική σύμφωνη με την ύπόθεσι
κάθε έργου και βρήκα ότι
310 η δολοφονία και το έ-
γκλημα, 104 κλοπή μετά φόνου,
74 κλοπή άνευ φόνου, 43 έμψη-
μόν, 14 έπιθέσεις, 642 μεγα-
λας άπάτας, 181 ψευδομαρτυ-
ρίες, 110 γεγονότα με σκοπόν
την ένόχληση και την βλάση
165 κοινές κλοπές, 54 καταπύ-
τητων του δικαίου, 192 μοιχεί-
αν έκ μέρους γυνάκων, 213 μοιχεί-
αν έκ μέρους άνδρών.

Αλλά θά σε άποκαλύψω...
κύριε, ή έρετηνή κινηματογρα-
φική...

—Εάν έγω κάνω μιά στατι-
στική σύμφωνη με την ύπόθεσι
κάθε έργου και βρήκα ότι
310 η δολοφονία και το έ-
γκλημα, 104 κλοπή μετά φόνου,
74 κλοπή άνευ φόνου, 43 έμψη-
μόν,

Εὐθύμοι στίχοι

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΤΡΑΠΟΥΛΑ

Μοιάζει και η γυναίκα, βρέ παιδιά,
με μία τράπουλα σηματοδομένη,
καινούργια πάντα τις νομίζει την καρδιά
κι' ας είναι μεταχειρισμένη.

Παίξεις μαζί της όλα σου τα χρήματα
κι' όταν θα τ'αποδοίξει μέχρις άσσο,
με τρόπο αυτή τραδιέται γι' άλλα θύματα
και νέον σου λέει πάσο...

Μέσο στην καρδιά της φάζε όσο μπορείς
-ο' όποια σου τυχρή άμορφη γυναίκα-
και ασφαλές ποτέ σου δεν θα βρίς
να έξπ κάτω από... δέκα.

Κι' αν τ'ον φέρη καμιά μέρα το κομμάτι,
και παντρευτής και γίνης μέγας ευεργέ-
της.

Ενδ' θαρρείς σου πως παίζεις τέτ-ε-τέτ,
ή σούζους σου έχει φτιάξει το... καρέ
της.

Γι' αυτό λοιπόν παραδεχθίτε το
και στ' άκαρα μη μέτε ζητάτε ψύλλους,
αφού έχει πενήντα δύο φύλλα η τρά-
πουλα

και η γυνή πενήντα δύο... φίλους,
ο ΑΜΟΥΣΟΣ

Για να μαθαίνετε διασκεδάζοντας

ΕΡΩΤΟΥΝ ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

και άπαντούν οι σοφοί

- Ποιές όμολογίες πιστεύετε περισσό-
τερο;
- Τις όμολογίες... της Έθνικής Τρα-
πέζης!

- Τι πρέπει να είναι γιά να το πιστέψη
η γυναίκα;
- Πρέπει να είναι κάτι το άπιστευτο.

- Πώς μαλακώνεται ή καρδιά της γυ-
ναίκας;
- Με την σκληρότερη πέτρα, το δια-
μάντι.

- Πώς βλέπουν οι άνθρωποι την ζωή;
- Οι γέροι βλέπουν το παρελθόν, όπως
είναι το μέλλον, ρόδινο.

- Ποιά κλίσια θεωρείται ευγενέστερη;
- Η... γονυκλίσια.

- Δάκρυ ή μειδίαμα;
- Εκείνο που βρίσκει κανείς σύντροφο.

- Ποιά είναι ή γλυκύτερη λέξις;
- Αυτή που βγαίνει άπ' το γλυκύτερο
στόμα.

- Γιατί δόθηκε το πνεύμα στους άν-
θρώπους;
- Για να σκεπάζουν την... μωρία τους.

- Με τι μπορεί να παραβληθί ή γυναι-
κεία ήλικια;
- Με το ρολόι που πηγαίνει πίσω.

- Τι είναι φιλαρέσκεια;
- Η επιθυμία ν' άρσση κανείς χωρίς
να έχη σκοπό ν' αγαπήθ.

- Γιατί πλάσθηκαν τα κείλη;
- Για να κρύβουν τα χαλασμένα δόν-
τια

- Τι παράγει περισσότερη θερμότητα;
- Το σωτήρι του γραφείου μου, που
έχει μέσα πολλές έπιστολές με "θερ-
μά" συγκαλητήρια, με "θερμότερες" συ-
στάσεις και με "θερμότερες" παρακλη-
σεις.

- Τι παρύνει περισσότερο ήλιο;
- Το σωτήρι του γραφείου μου, που
έχει μέσα πολλές έπιστολές με "θερ-
μά" συγκαλητήρια, με "θερμότερες" συ-
στάσεις και με "θερμότερες" παρακλη-
σεις.

- Ποιόν μισεί περισσότερο ή γυναίκα;
- Τον άδίκριτο, που έρωτά την ήλικία
της!

Άνέκδοτα

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Στη ζωή του Βικτώρος Ουγκώ υπάρχει
έναν έρωτα, που έκρηξε μισόν αιώνα.
Πρόκειται περί της "Ιουλιέττας Ντρονέ",
μιάς ώρας άδωστο, που περιεφρόνησε
τά πάντα γιά την άγάπη του ποίητου και
άπευδρη σ' ένα μικρό σπιτάκι, όπου έ-
ζησε μαζί του.

Επί 18 χρόνια έδοκιμασαν όλες τις
πίκρες και τα βάσανα της ζωής, άκόμα
και την έξοριαν. Έδωσαν τον καθημερι-
νός και καθημερινός αυτή του έρωτα
και ο ποιητής παρ' όλες τας άσκολας,
της άπαντούσε τα πάντα.

Κάθε βράδυ καθόσε και κάθε πρωί από
του 1873 (όταν ο έρωτας του είχε πιά ένα
μακρόν παρελθόν) μέχρι του θανάτου
της, ή Ντρονέ έλεγε την έξις προσευ-
χή: "Θεέ μου, κάνε τα ζήσους μαζί γιά
πάντα. Εισακούστε τον γιά μένα και ει-
σακούστε με γι' αυτόν. Να μη λείψη ούτε
μιά μέρα από τη ζωή μου, ούτε μιά στιγ-
μή από την αινιωνιότητά μου. Σ' αυτήν τη
ζωή και στην άλλη να είμαι γι' αυτόν ώ-
φελιμη κι' αγαπημένη. Δεν ζητώ παρά να
ώσετε την ψυχή μας και να μάς ενώσετε
γιά πάντα".

Η τρυφερή και φλογερή αυτή προσευ-
χή, γραμμένη από την ίδια την "Ιου-
λιέττα", διατηρείται άκόμη εις το Μουσεί-
ον του Βικτώρος Ουγκώ, στο Παρίσι.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

"Εξώ ο κερς εμφογρίζε
και τα δένδρα, που τα έβερνε
ή μανιασμένη του πνοή, άφηναν
έναν παραπνοητικό και πένθιμο
θρήνο. Τα άνακτορα της Στε-
κόλης ήσαν βυθισμένα σε νε-
κρική σιγή. Ησαν περασμένα
μεσάνυχτα και τις συγκινή-
σεις της ημέρας στην άγκαλιά
του ύπνου.

Παντού σκουαί. Μόνο ένα
παράθυρο είχε φώς και άν μπο-
ρούσε κανείς να ριέη ένα βλέμ-
μα εκεί μέσα, θα έβλεπε τρεις
άνδρες καθισμένους μπροστά σε
μιά θυγατή φωτιά. Ήταν το
γραφείο του βασιλέως αυτό
και οι τρεις άνδρες ήσαν ο Κά-
ρολος ΙΙος, ο αλλόκλητος του κό-
μης Βραγιά και ο Ιάστρος του
Βασιμάρτη.

Οι άρρες περνούσαν και όμως
ο βασιλεύς, παρά τη συνήθειά
του, δεν έλεγε καληνύχτα εις
τους έμπίστους του, διά να τους
υπόδειξη ότι εινε ώρα ν' απο-
σπάρουν. Με το κεφάλι σκυμ-
μένο και μινώντας άπάντη
βλέμματα εις τους άναμμένους
δαυλούς, ήτο μυσσημένος σε
σκοτεινούς διαλογισμούς.

Ελευθερά προαισθητικά έθε-
ραν την ψυχή του ηγεμόνα έ-
κείνη τη νύχτα. Η φουσιόμια
του είχε πάρει μία στιγμινή
έκφραση και οι σούτροφοι του τον
έκνιταζαν με βλέμμα άνησυχου.

Σε μιά στιγμή ο ηγεμών ση-
κόθηκε ζαλαφρώνοντας το στή-
θος του μ' ένα παρατεταμένο
στεναγμό.

"Εκάνε μια βόλτα στ' γρα-
φείο του και πήγε ν' άκούση
στη το φλογισμένο του μέτωπο
στο παράθυρο, που έβλεπε
τη μεγάλη αιδούσα των συνε-
δριάσεων της Βουλής.

"Εξάφνα μιά κραυγή έκπλη-
ξεως βγήκε από τα χείλη του:
- Κομή, γιά κύτταξε εκεί,
είπε.

Τα παράθυρα της αιδούσης έ-
φαιναν τον άν άντιφύγαν
της φλόγας κάποιος μεγαλός
πυρκαϊάς. Μέσα στην αιδούσα
ήτο η πραγματική φωτογυφία.

Φρικιαστές διέτρεξε το σώμα
του αλλόκλητου, τα χείλη του έ-
πρόφεραν μια εύαση επίκληση
και το χέρι του έκαμε τρεις φο-
ρές το σημείο του σταυρού.

Προς στιγμήν έτοιμάσθηκε να
κυτλήσει το κουδούνι, διά να
στείλ η ιδού, τι συμβαίνει,
άλλα ο βασιλεύς, τήν ήπιόσθη,
- Θα πάω ο ίδιος, είπε.

έκομματο και ο Ιάστρος έπήγε να
τον έμπνηθ γιά να τεταθείσθη
της διαταγής του βασιλέως και
ν' άνοίξη την πόρτα. "Εκπλη-
κτος γιά τα συμβαίνοντα, ο Ι-
άστρος έπήγε τον όρμισό των
κλειδίων του και έσπευσε προς
συνάντησιν του βασιλέως. Είς
την άρχή άνοίξε την πόρτα μιάς
μικρής αιδούσης που έχρησι-
μούσε ως προθάλαμος. Ο βασι-
λεύς είσπληθε, άλλα φαντάζεσθε
την ταραχή του, όταν είδε τους
τοίχους σκεπασμένους με μαύ-
ρα παρατεταγμένα.

- Ποιός τα έβαλε αυτά; ρώ-
τησε όργισμένος.
- Δεν ξέρω... κανένας. Μεγα-
λειότητα... έτραπούσε ο αλλό-
κλης.

Βασιλεύς, εδάγκωσε τα
χείλη του και με ταχύ βήμα δι-
έσχισε την αιδούσα. "Ο κόμης
και ο κλειδούχος τον άκολουθη-
σαν από κοντά, ενώ ο Ιάστρος
έμεινε πίσω, φοβούμενος να
προχωρήσει.

- Μη προχωρήτε, Μεγαλειό-
τατε, φωνήσε ο αλλόκλης. Μά
την ψυχή μου, μάγια γίνονται
έκεί μέσα. Λέγουν ότι περιφέ-
ρεται εκεί μέσα το φάντασμα
της άλσησιν του σούζου σας.

- Στεναγνίζετε, Μεγαλειότα-
τε, φωνάζε ο κλειδούχος, δεν ά-
κούτε έναν παράνομο όρκο
που έρχεται από την αιδούσα
της Βουλής;

- "Ας εισέλθωμε! διατάξε ο
βασιλεύς με φωνή σταθερή, και
σ' έλθε, κλειδούχε, άνοίξε αυτή την
πόρτα.

Με τα λόγια αυτά έχτύπησε
την πόρτα με το πόδι του και το
χτύπημα αυτό άντήχησε σαν
έκκοφαντικός κανονοδόλιμος.

Το χέρι του κλειδούχου έτρε-
ψε, όταν άπεκρίθη να βάλη
το κλειδί στην κλειδαριά.

- Γέρος στρατιώτης και να
τρέμεις, εκεί! είπε ο Κάρολος ση-
κώνοντας τους ώμους του. "Εμ-
πρός, κομή, άνοίξε την πόρτα..."

- Μεγαλειότατε! απεκήρυξε ο
κόμης, ή Μεγαλειότης σας υπο-
ρεί να με διατάξη να βαδίσω
μόνος μου έναντιον μιάς έχθρι-
κής πυροβολαρχίας, άλλα αυτό
που διατάσσετε είναι μια κολά-
σις.

- Καλά, πολύ καλά, τότε ή
άνοίξω εγώ, μουσουλέρους περι-
φρονητικά ο βασιλεύς.

Και προτού προφθάσει να τον
έμπωδη κανείς, άνοίξε η πόρ-
τα, χοντρή δρύνη πόρτα και
μυκή μέσα στην αιδούσα, προ-
φέροντας αυτά τα λόγια:
- Με τη βοήθεια του Θεού!
Τι τρομερό θέαμα!

Ο βασιλεύς, εδάγκωσε τα
χείλη του και με ταχύ βήμα δι-
έσχισε την αιδούσα. "Ο κόμης
και ο κλειδούχος τον άκολουθη-
σαν από κοντά, ενώ ο Ιάστρος
έμεινε πίσω, φοβούμενος να
προχωρήσει.

- Μη προχωρήτε, Μεγαλειό-
τατε, φωνήσε ο αλλόκλης. Μά
την ψυχή μου, μάγια γίνονται
έκεί μέσα. Λέγουν ότι περιφέ-
ρεται εκεί μέσα το φάντασμα
της άλσησιν του σούζου σας.

- Στεναγνίζετε, Μεγαλειότα-
τε, φωνάζε ο κλειδούχος, δεν ά-
κούτε έναν παράνομο όρκο
που έρχεται από την αιδούσα
της Βουλής;

- "Ας εισέλθωμε! διατάξε ο
βασιλεύς με φωνή σταθερή, και
σ' έλθε, κλειδούχε, άνοίξε αυτή την
πόρτα.

Με τα λόγια αυτά έχτύπησε
την πόρτα με το πόδι του και το
χτύπημα αυτό άντήχησε σαν
έκκοφαντικός κανονοδόλιμος.

Το χέρι του κλειδούχου έτρε-
ψε, όταν άπεκρίθη να βάλη
το κλειδί στην κλειδαριά.

- Γέρος στρατιώτης και να
τρέμεις, εκεί! είπε ο Κάρολος ση-
κώνοντας τους ώμους του. "Εμ-
πρός, κομή, άνοίξε την πόρτα..."

- Μεγαλειότατε! απεκήρυξε ο
κόμης, ή Μεγαλειότης σας υπο-
ρεί να με διατάξη να βαδίσω
μόνος μου έναντιον μιάς έχθρι-
κής πυροβολαρχίας, άλλα αυτό
που διατάσσετε είναι μια κολά-
σις.

- Καλά, πολύ καλά, τότε ή
άνοίξω εγώ, μουσουλέρους περι-
φρονητικά ο βασιλεύς.

Και προτού προφθάσει να τον
έμπωδη κανείς, άνοίξε η πόρ-
τα, χοντρή δρύνη πόρτα και
μυκή μέσα στην αιδούσα, προ-
φέροντας αυτά τα λόγια:
- Με τη βοήθεια του Θεού!
Τι τρομερό θέαμα!

Ο βασιλεύς, εδάγκωσε τα
χείλη του και με ταχύ βήμα δι-
έσχισε την αιδούσα. "Ο κόμης
και ο κλειδούχος τον άκολουθη-
σαν από κοντά, ενώ ο Ιάστρος
έμεινε πίσω, φοβούμενος να
προχωρήσει.

- Μη προχωρήτε, Μεγαλειό-
τατε, φωνήσε ο αλλόκλης. Μά
την ψυχή μου, μάγια γίνονται
έκεί μέσα. Λέγουν ότι περιφέ-
ρεται εκεί μέσα το φάντασμα
της άλσησιν του σούζου σας.

έκομματο και ο Ιάστρος έπήγε να
τον έμπνηθ γιά να τεταθείσθη
της διαταγής του βασιλέως και
ν' άνοίξη την πόρτα. "Εκπλη-
κτος γιά τα συμβαίνοντα, ο Ι-
άστρος έπήγε τον όρμισό των
κλειδίων του και έσπευσε προς
συνάντησιν του βασιλέως. Είς
την άρχή άνοίξε την πόρτα μιάς
μικρής αιδούσης που έχρησι-
μούσε ως προθάλαμος. Ο βασι-
λεύς είσπληθε, άλλα φαντάζεσθε
την ταραχή του, όταν είδε τους
τοίχους σκεπασμένους με μαύ-
ρα παρατεταγμένα.

- Ποιός τα έβαλε αυτά; ρώ-
τησε όργισμένος.
- Δεν ξέρω... κανένας. Μεγα-
λειότητα... έτραπούσε ο αλλό-
κλης.

Βασιλεύς, εδάγκωσε τα
χείλη του και με ταχύ βήμα δι-
έσχισε την αιδούσα. "Ο κόμης
και ο κλειδούχος τον άκολουθη-
σαν από κοντά, ενώ ο Ιάστρος
έμεινε πίσω, φοβούμενος να
προχωρήσει.

- Μη προχωρήτε, Μεγαλειό-
τατε, φωνήσε ο αλλόκλης. Μά
την ψυχή μου, μάγια γίνονται
έκεί μέσα. Λέγουν ότι περιφέ-
ρεται εκεί μέσα το φάντασμα
της άλσησιν του σούζου σας.

- Στεναγνίζετε, Μεγαλειότα-
τε, φωνάζε ο κλειδούχος, δεν ά-
κούτε έναν παράνομο όρκο
που έρχεται από την αιδούσα
της Βουλής;

- "Ας εισέλθωμε! διατάξε ο
βασιλεύς με φωνή σταθερή, και
σ' έλθε, κλειδούχε, άνοίξε αυτή την
πόρτα.

Με τα λόγια αυτά έχτύπησε
την πόρτα με το πόδι του και το
χτύπημα αυτό άντήχησε σαν
έκκοφαντικός κανονοδόλιμος.

Το χέρι του κλειδούχου έτρε-
ψε, όταν άπεκρίθη να βάλη
το κλειδί στην κλειδαριά.

- Γέρος στρατιώτης και να
τρέμεις, εκεί! είπε ο Κάρολος ση-
κώνοντας τους ώμους του. "Εμ-
πρός, κομή, άνοίξε την πόρτα..."

- Μεγαλειότατε! απεκήρυξε ο
κόμης, ή Μεγαλειότης σας υπο-
ρεί να με διατάξη να βαδίσω
μόνος μου έναντιον μιάς έχθρι-
κής πυροβολαρχίας, άλλα αυτό
που διατάσσετε είναι μια κολά-
σις.

- Καλά, πολύ καλά, τότε ή
άνοίξω εγώ, μουσουλέρους περι-
φρονητικά ο βασιλεύς.

Και προτού προφθάσει να τον
έμπωδη κανείς, άνοίξε η πόρ-
τα, χοντρή δρύνη πόρτα και
μυκή μέσα στην αιδούσα, προ-
φέροντας αυτά τα λόγια:
- Με τη βοήθεια του Θεού!
Τι τρομερό θέαμα!

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

Αμέσως μιά νεκρική σιγή έ-
πεσε. Τότε πέντε νέοι με ευγενικά
χαρακτηριστικά και άριστο-
κρατική εμφάνιση, φάνηκαν να
μπαίνουν από το βάθος της αι-
θούσης, έχοντας τα χέρια δε-
μένα προς τα πίσω.

Επρόχωρησαν με το κεφάλι
ψηλά. Ερρίξαν ένα βλέμμα υπέρ-
φανο και άρροδο προς την πένθι-
μη εκείνη συγκέντρωση.

Πίσω τους έρχονταν ένας γί-
γας, ο όποιος βαστούσε το σχοι-
νι με το οποίο ήσαν δεμένοι.

Ο πρώτος από τους νέους, ο
όποιος φαινόταν ο πλέον έπιφα-
νης από τους δεσμώτες, έστάθη
στη μέση της αιδούσης, μπρο-
στά στο ίκρυμα και το κύττα-
ξε με βλέμμα περιφρονητικό.

Γονάτισε έπειτα και άπλωσε
το κεφάλι του.

Ο πέλεκος άστραψε στον ά-
έρα κι' έπεσε με μιά σφυριχτή
δόννη.

Το αίμα άνατίνιχθηκε ψηλά
πάνω από το λαϊμό του θύμα-
τος και έπλημμυρισε το πάτω-
μα.

Το κεφάλι άνεπήδησε δυο-
τρείς φορές και κατακύλισε έ-
πειτα μπροστά στα πόδια του
Καρλόου.

Το αίμα έβραζε τα ρούχα του.

Μέχρι τη στιγμή εκείνη ο βα-
σιλεύς έμεινε άναυδος. "Άλλά
μπροστά σ' αυτή τη σκηνή, που
πλημμύρισε την ψυχή του φρί-
κη, ή γλώσσα του έλύθη.

Επρόχωρησε με βήμα άποφα-
σιστικό προς το φάσμα εκείνο
που φορούσε τη στολή του πρε-
σβευτού και είπε:

- Έάν είσαι από το Θεό, μί-
λησε. "Αν δέ από άλλον, άφησε
με εν ειρήν!

Το φάντασμα μίλησε με βα-
ρεία κι' αλλόκοτη φωνή:
- Κάρολε, βασιλεύ, τοιό το
αίμα δεν θα ρεύση επί της βα-
σιλείας σου, άλλ' έπειτα από
πέντε βασιλείες... Δυστυχίς,
δυστυχίς εις το αίμα του Βόζα.

Τότε οι φουσιόγυμνες τών άλ-
λοκτών έκείνων προσώπων της
φαντασμαγορικής συγκέντρωσε-
ως έρχονταν σιγά-σιγά να ξε-
θαριάσουν.

Τα χαρακτηριστικά τους έ-
συναν.

Δέν έβλεπε τώρα πιά κανείς
παρά μονάχα άμυδρές σκιές.

Τις ή μια μετά την άλλη και
σε λίγο τα κεία άκόλου-
θας του Καρόλου δέν έφάνταν
παρά μόνο... τις άδειες, πολυ-
θρόνες και το παλιό χαλί της
αιδούσης.

Οι μαύρες κουρτίνες, το κομ-
μένο κεφάλι, ή λίμνη του αίμα-
τος, όλα διεσώθηκαν και μονά-
χα μιά κόκκινη κηλίδα σί-
ματος έμεινε στο φάσμα του
θαλασμού γιά να φέρη στη
μνήμη του την τρομερή αλ-
γή στην οποία παρέστη.

"Όταν ο Κάρολος έγύρισε στο
γραφείο του, διέταξε να συντά-
ξουν μιά έκθεση των συμβάντων
και κάτω από το έγγραφο αυ-
τό έπρόσθεσε ο ίδιος:

"Και άν όσα σας είπα δέν εινε
αλήθεια, πορταίνω από πάσης έλ-
πίδας καλύτερο βίον, το όποιο
αξιούμεν γιά μερικά καλά πρό-
βλεψα και πρό πάντων γιά το ήλιο
μου όπως έρρεσθώ γιά την ευτυχία
του λαού μου και να υπερασπίω το
αίσθημα του έθνικού των προγό-
νων μου".

Τώρα άν άνατρέξη κανείς
στην Ισπρία και θυμηθί τας
τραγικές συνθήκες κατά τας ό-
ποιες έδωλοφονήθη ο Γουσταύος
Γ' και τις λεπτομέρειες της δι-
κής του δολοφονίας του "Αγκα-
στρί, θα μείνη κατάπληκτη
διότι ποτέ προφητεία δέν έπι-
λήθευσε κατά τόσο τόσο βρα-
χυτικό όσον έκείνη την όποια
είδε ολοζώντανη ο βασιλεύς Κά-
ρολος.

ΞΑΡΞ ΚΑΝΤΕΣ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

- Μπράβο! Άρκετο πλήθος
διαδηλόησε και πολλή πασαρία...
Έπρεπε όμως να σπάσουν με-
ρικά τζάμια.

- Τι, είσαι έπαναστάτης;
- Όχι... φαναρτζής!

- Είμαι εύθυμομένη. Πήρα τον
άντρα που έπιθυμούσα.

- Αυτό δέν είναι τίποτε. Το ώ-
ραίο είναι να είπαινες τον άν-
τρα που έπιθυμούσαν άλλες.

- Είμαι εύθυμομένη. Πήρα τον
άντρα που έπιθυμούσα.

- Αυτό δέν είναι τίποτε. Το ώ-
ραίο είναι να είπαινες τον άν-
τρα που έπιθυμούσαν άλλες.

- Είμαι εύθυμομένη. Πήρα τον
άντρα που έπιθυμούσα.

μετα μέσα στα έγκατα της γής.
Γιά να έχετε μιά ιδέα των θη-
σαυρών αυτών που βρίσκονται
θαμμένοι, φθάνει να σκεφθίτε
τά πρώτα χρόνια της καταλήψε-
ως του Περού.

Στο βασίλειο αυτό των "Ινκας",
ο χρυσός έφθανε τόσο πολύ
που έδωρετο ένα κοινό μετάλλο,
τόσο ξεπεσμένο, που δέν
άντηλλασσο άναμεταξύ τους
σκεδόν με τίποτα.

Τα πατάματα και οι τοίχοι ή-
σαν στρωμένοι με πλάκες χρυ-
σού. "Ας άφήσουμε τα στολισμα-
τα του "Ηλίου" Θεού των, ο ό-
ποιος ήταν τεράστιος και καυ-
μένος όλος από διαμαντιό-
πρες.

"Όταν οι έξερευνητές της έ-
ποχής έκείνης βρέθηκαν μπρο-

μα, ως ο θραγκικός Ντράς, ο ό-
ποιος τρομοκρατούσε τον Ειρηνι-
κό όκεανό, με τα έξντινα πλοία
που διέθετε, όλα καλά ήπι-
ομένα.

"Εξοικολογείτο δέ λέγοντας:
"Οι Ισπανοί γδύνουν τους "Ιν-
κας γιά ν'άδωκαν τους "Ισπανούς.
Μήπως ενώ είμαι πιο ένοχος άπ'
αυτούς;".

Άλλα και άναμεταξύ τους οι
πειρατές, έγδυναν ο ένας τον
άλλο.

Και ο περουνιανός χρυσός
περνούσε από τον ένα στον άλ-
λο, πριν να καταλήξη σε κανένα
κρησφύγετο.

Λοιπόν ή Νήσος των Κοκό ή-
ταν το καλύτερο κρησφύγετο
την εποχή εκείνη γιά τους πει-
ρατές.

ΑΒΙΖΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΤΩΝ ΚΟΚΟ

Οι "Καυνηγοί των θησαυρών"
μπορούν να μείνουν ήσυχτοι.

"Ο θησαυρός της Νήσου των
Κοκό εινε άκόμα κρυμμένος και
ή τελευταία έξερευνητική άπο-
πολή, ή όποια έστάθη προς ά-
ναζητήσιν του έπιστρέφει στην
Ευρώπη με τα χέρια άδεια.

Οι πειρατές το 1600 και ο συ-
νάδελφός τους Καπετάν Θόμψιν
ήσαν πολυ καλά να κρύβουν
τα πολύτιμα κιόπια, τα όποια ή-
σαν γραμμένα από χρυσό νομίσμα-
τα από άποικιστικά.

Άν τον πού ούτε ή έπιστήμη
τε ή έξυπνάδα του κάθε λο-
γικού ανθρώπου δέν κατάφεραν
να έπιτύχουν τίποτα, δέν μπόρεσε
να άποκαλύψη το μυστήριον αυ-
τών κρυφώνων.

Η Νήσος των Κοκό εινε ένα
κομμάτι έρημης και άγριας γής.
Έχει έπτά χιλιόμετρα μήκος και
έκοσμήνεται περιφραία. Βρίσκε-
ταιν Ειρηνικό όκεανό.

Πολλά από άνήκει στη
Δημοκρατία της Κωσταρικής και
πέχει περί τα έκοσμήνεται χι-
λιόμετρα από το κοντινότερο
νέον το Πουανταρέ.

Το νησί καλύπτεται από μιά
άγρια φυτεία, από άγρια δάση,
που φοβίζει και τους πιο πολυ-
ρούς άκόμα των έξερευνητών.
Οι άρρες εινε κάποτε και ήπ-
κας προς τη θάλασσα, με βράχια
άποκρηνα και επικλινύς.

Γιά να βγί κανείς στην ξηρά
πρέπει να πάρη από τους δυο
κόλπους, οι όποιοι βρίσκονται
μεσημβρινώς, τον Τάσσο και
το Βόφερ, οι όποιοι ήσαν άκρι-
ατά καταφύγια των πειρατών.

Από κάθε άλλη πλευρά ή νή-
ς εινε άπόρητη, γι' αυτό και
ο Ντράβις και Μπενέτο Σπάρτα
ήσαν κρυμμένοι ως φρούριο.

Στο βάθος του κόλπου Βά-
φερ, ο όποιος χωρίζεται από τον
άλλο κόλπο με μ

Ονειρώπει δίχως Οικονομία

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΘΟΥΣ. ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΣΕΛ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο μαρκήσιος ντ' Ραμπέρ είχε μείνει μόνος, την αδελφή του την γ' Ορβιλλίε. Δεν μιλούσαν. Έσκέπτοντο. Ξαφνικά ο μαρκήσιος είπε στην αδελφή του: —Θα προτιμούσα να έλεγα τον άλλο γάμο. —Το Μαυρικίου; —Ναι, του κληρονόμου του δόμου μας. —Ηρνήθη νάρθη που τον κάλεσαμε εδώ. —Έχει δικήν. Θα λυπόταν περισσότερο. Το κακό του δεν έχει γιατρέι. Τώρα τι θα κάνεις; —Δεν ξέρω. —Θα βγώ; —Αναμφιβόλως. —Εγώ πηγαίνω να βρω τον Μαυρικίου. —Καλά.

Ο μαρκήσιος έσφιξε το χέρι της αδελφής του. —Δεν έβρισκε τί ευτυχής που είμαι, αδελφή μου, που έχω κι' εσένα. 'Αν δεν ήσουν κι' εσύ τι θα γινόμουν. Γεια σου.

Διέταξε να έτοιμάσουν τ' αμάξι του κι' ανέβηκε στο δωμάτιο του από όπου ξανακατέβηκε έπειτα από λίγη ώρα. Πριν κατέβη έγραψε κάτι σ' ένα χαρτί και τώδεσε στην τσέπη του. Έπειτα είπε στον άμαξά του: —Θα κάνεις έναν περίπατο στο δάσος της Βουλώνης μιά ώρα, έπειτα θα με πιάς στη λέσχη, όπου θα μείνουμε μιά στιγμή.

Ριγμένος τώρα μέσα στ' αμάξι του ο μαρκήσιος συλλογιζόταν όλα τα περιστατικά της ζωής του. Καί πόσα δεν είχε.

Αυτό όμως που τον ενδιέφερε περισσότερο ήταν μια γυναίκα, κόουλα της οποίας είχε γνωρίσει δίχως τυχερά στο δρόμο.

Ήταν τραγούλα. Της έδωσε φορέματα, χρήματα, αμάξι.

Την έκανε επίσημη έρωμένη του και την έγκατέστησε σ' ένα σατάκι.

Πόσο ήταν υποχρεωμένη απέναντί του και πόσο τον αγαπούσε!

Το βράδυ έκείνη ή Κοκονάκη ήταν χαριτωμένη. Η καρδιά της ήταν πλημμυρισμένη από ευτυχία.

Ο μαρκήσιος έδωσε τον άμαξά του λεγοντάς του να ξαναπεράσει τα μεσάνυχτα να τον πάρει.

Αλλ' όταν ο δυστυχής αυτός άνθρωπος ξαναγύρισε τα μεσάνυχτα έβρισκε το σπίτι της Κοκονάκης άνα κούλα.

Ίδου τι συνέβη: Έπειτα από ένα υπέροχο δείπνο που έκανε ο μαρκήσιος με την έρωμένη του κι' αφού της έκανε μια νέα δωρεά που της πλημμύρισε με νέες χαρές, έμειναν στο δωμάτιό τους.

Αλλά έπειτα από λίγο η Κοκονάκη ξεπετάχθηκε έξω τραμαγμένη και καλούσε τους υπηρέτες σ' βοήθεια της.

Βρήκαν τον μαρκήσιο κοντά στο ντινέάν, έσκαλωμένο πάνω στο χαλί άνασπαστον σχεδόν. Είχε πάθει από την καρδιά του.

Τον σήκωσαν και τον τοποθέτησαν επάνω στο ντινέάν. Όταν έφθασε ο άμαξολάτης λοιπόν τον ανέβασαν στην άμαξά του.

Ο έτοιμοθάνατος άνεγνώρισε τον όχημα του. Τον έλαβ' Λωράν, είπε, κι' έναν παπά. Τον έφημέριο 'Ωάνι! Πρώτα τον έφημέριο. Τρέχα γρήγορα. Ένας γιατρός ήρθε πρώτα. Σ' έ λίγο ήρθε και ο ιερέας. Ο μαρκήσιος ψιθύρισε: —Είμαι ευτυχής που σ' ες βλέπω.

Πω. Είμαι πολύ άσχημα, παπά μου. Δεν είμαι θρησικός, αλλά η μητέρα μου την όποιαν έλάτρευε δεν θ' ήσαν ευχαριστήμενη σ' όν άλλο κόσμο άν πέθανε δίχως να έξιμολογηθώ. Και γυρίζοντας πρὸς τὸ γατρό και στην έρωμένη του, η όποια έκλαιγε, τούς είπε: —Αφήστε μας μόνους, σ' ες παρακαλώ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗΣ

Ο ιερέας γ' 'Ωάνν θ' ήσαν περίπου ηλικίας σαράντα πέντε ετών. Ήταν άλλοτε αξιωματικός του Ιππικού. Μιά έρωτική περιπέτεια τον έκανε να αφήσει τὸ στρατό και να φορέσει τὸ ράσο.

Ήταν πλούσιος, άνεξάρτητος κι' έπομένως έκτελούσε τὰς λειτουργίες του καθήκοντα δίχως δυσχέρειες.

Τουλάχιστον τα μεγάλα εισοδήματά του τὸν επέτρεπαν να κάνει πολλά φιλανθρωπικά έργα.

Μιά ματιά που έβριζε κατάλαβε σ' ε τι μέρος βρισκόταν. Έγνώριζε τον μαρκήσιο και κατάλαβε ότι η νέα την όποια είχε δει προηγουμένως ήσαν έρωμένη του.

Πληρώσει κοντά στον έτοιμοθάνατο. —Ναι, νομίζω ότι δεν έχω καιρό για γάμο.

Και συνέχισε: —'Εξ άλλου έχω πολύ λίγα πράγματα να σ' πω για τὸ παρελθόν μου. 'Αν εφώνασα εσ' ες, είνε γιατί τρέφω μιά ιδιαίτερη έκτιμησι στο πρόσωπό σας.

Σ' ες όλη μου τη ζωή ήμουν εγωίστης, έκύτταζα αποκλειστικῶς τὸ συμφέρον μου και έξυπηρετούσα τις φιλοδοξίες μου. Δεν βλέπω να λυσιμει την τελευταία στιγμή που φεύγω από τον κόσμο αυτόν, για όσα έχω κάνει. Τολμώ να πω πως αν ξαναόριζα τη ζωή άντι να φύγω, τὰ ίδια θ' έκανα...

Κατηγορώ λοιπόν τον έαυτό μου!... Ο ιερέας έσούφρωσε τα φρύδια του.

Συνέχισε, είπε. —'Εκαστα πολλά. 'Εχω κάνει κάτι τὸ όποιον εξισώνω πρὸς τὸ έγκλημα.

Ο ιερέας άσπείθησε. —Πῶς είνε; 'Ενα έγκλημα; —Ναι... Θά με νοιώσετε. Ο γυιός μου είχε συνάψει μιά παραστική γνωριμία με μιά νέα, μιά χωρική. Δεν υπάρχει λόγος να σ' ες πῶ τὸ όνομά της...

Η κόρη αυτή έγινε μητέρα... Έκαλύφθη από την άτιμία, αυτή και η οικογένειά της. Τὸ τί έπηκολούθησε δεν είνε ανάγκη να σ' ες πῶ. Αλλά αυτή η νέα είνε έναν άδελφό. Αυτός έσκέφθη να έκδικηθῃ. Έχω μιά κόρη. Την ξέρετε...

—Τη δίδα Λουίζα; —Ναι, πρότυπον αγνότητος. Τὸ μέτομο του μαρκησιού είνε ξε ιδρώσει.

Η άνασπασή του ήταν βαρεία. Ψιθύρισε: —Δεν ξέρω αν θ' άποφασίσω να τελειώσω. Μιά μέρα η κόρη μου έξιμολογήθηκε στην αδελφή μου. Θά γυιόταν κι' αυτή μητέρα.

—Η Λουίζα; —Ναι! —'Επείσε θύμα παγίδος, για τὸ άλλοις δεν πιστεύω να ήσαν από άδυναμία της.

—'Εχετε δικήν, συνέχισε. —Η βαρώνη γ' Ορβιλλίε, η αδελφή μου, ανέλαβε να πείσει τὸ σκάνδαλον για να σώσι την τιμή του σπιτιού μας.

—Πῶς; —Μετέφερε σ' έναν γνώριμό μας πύργο τη Λουίζα κι' εκεί έγέννησε μιά κόρη...

—Κι' έπειτα; —'Αχι! Ζαλιζόμα... πνίγεται... —Κι' έπειτα; Τὸ παιδί τι άπόγινε; —Τὸ παρέδωσα σ' ε μιά ξένη και λίγες ήμέρες άργότερα...

—Ακούστε με... 'Εδώ είνε τὸ έγκλημα! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα... —Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Δεν πρέπει να κατηγορητέ έμένα. —Είθε εξ ίσου υπεύθυνος όσον έκείνη. 'Αν δεν θέλετε να μετανοήσετε, τότε τί με φωνάζετε κοντά σας; —Νόμιζα... ήλιπια... —Τι; —Πῶς θά εξαφρώσω από κάποιον βάρος... —Θά θέλατε να βγάλω από τὸ νοῦ της κόρης σας την ιδέα που έχει για τὸ θάνατο του παιδιού της; —'Οχι... Δεν μπορώ... Δεν μπορώ ν' αντιδράσω είνε τὸ έργον ενός άλλου... —Κι' έτσι αυτή η μητέρα δεν θά γνωρίσει ποτέ τὸ παιδί της; —Αί! 'Ετσι θέλει η αδελφή μου, αυτή... —Η φωνή του μαρκησιού έσθυνε. —'Εξουσιοδοτήσατέ με να τὸ κάνω εγώ... —Δεν μπορώ. —'Εν όνόματι του Θεού! —'Η τελευταία λέξις του μαρκησιού ήταν: —'Οχι.

Κι' έφυγε τὸ κεφάλι. Σ' ε λίγο μήκε ο γιατρός. Ο ιερέας όρθιος, με τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω από τὸν νεκρό, έέλεπε με σουφρωμένο τὸ μέτωπο.

—'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν επάναγκες... —Και η κόρη σας έπίστεψε; —'Αναμφιβόλως. Γιατί να φρονταίσῃς ότι η θεία της τη γελούσε; —Και είνε ο συνένοχός της; —Ναι... από άδυναμία. —Η φωνή τὸ έτοιμοθάνατό του είνε εξασθενήσει. —Σαφνικά πήρε ζωή. —'Αλλά τι μπορούσα να κάνω τὸ καλύψω; Η Λουίζα θ' άρισκόταν σ' ε δόσολη έσθι μ' αυτό τὸ παιδί. Θά έπέμενε να τὸ κρατήῃ κοντά της. 'Επειτα θά έφερνε δυσκολίες στον άνθρωπο, τον όποιον φέρει τὸ όνομα από σημερα τὸ πρῶτ. Ένθρηγσε με πολλή φρόνησι η αδελφή μου. —Την υπερσπείζετε; —Ναι, γιατί έώσω την τιμή του σπιτιού μου... Δίχως αυτήν, κλημ! 'Επειδή δεν μπορούσα με παρά να μισούμε αυτό τὸ πλάσμα, που γεννήθηκε από μυσάρια απόπειρα...

—Τι κάνατε; —'Οχι εγώ... Η βαρώνη... Για να άπολλάξῃ τη Λουίζα από τις έννοιες... Της είνε... —Τι πράγμα; —'Ότι τὸ παιδί πέθανε. —Και είνε ψέμα; —Ναι, αλλά ήσαν

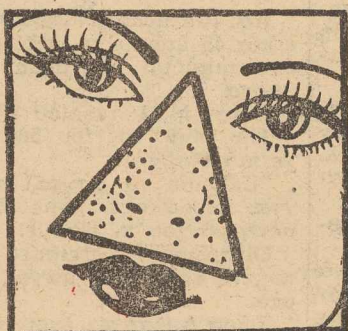
ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟΝ

Πολύς κόσμος έφτασε εγκατέλειψε το Άγρινιο, εκστρατεύοντας σ' όλην Ελλάδα και τέκονα ε'ς τὰ διάφορα επαρχιακά παραθεριστικά κέντρα. Ή ότερι, τὰ Καραμανέικα, τὰ Σοβαράκικα καὶ ὁ ἄγιος Βλάσης, ἡ Κωνσταντία τῶν Ἀγρινιωτῶν, συνεκέντρωσαν πλῆθος παραθεριστῶν. Μὰ πῶς πολλοὶ καὶ πάλιν ἐφέτος ὁ Ἄγιος Βλάσης ἔσπασε τὸ ρεκόρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παραθεριστῶν. Ὅλη ἡ κρέμα τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Ἀγρινίου ἐκεῖ ἐκεῖ δόσετο τὸ ραντε-βού τῆς. Μικρὲς ἀνάσσεις καὶ ἐκδρομὲς, χοροὶ καὶ δεξιώσεις, καὶ ἡ κατ' ἑτος πανηγυρία τοῦ χωριοῦ εἶνε αἱ ἀσκαλοήσεις τῶν παραθεριστῶν. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐμείναν στὸ Ἀγρίνιον δὲν ἔμειναν ζήμιοι. Ὁ θραυκὸς περὶπατο στὸ πάρκο, μαζὶ μὲ τὰ ἔργα ποὺ προβάλλει τὸ «Σινέ». Πιάνει αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα, ἴτοι, «Σπασμένη ἀνυσσίδες», «Ταξίδια κυρὶς τέλος», «Μυστικὴ πράκτωρ ὑπ' ἀριθ. 43», εἶνε ἀπάντες ἀπολαύσεις γιὰ τοὺς μᾶς. Ἀσφαλὸς τοὺς ἀδελφοὺς Παρθένι ἀγρίζουν τὰ πῶς θερμὰ συγκατηρῆται.

Π. Μαρτίδης

ΑΣΧΗΜΟΙ ΔΙΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ ΠΟΡΟΙ ΜΑΥΡΑ ΣΤΙΓΜΑΤΑ

προξενηθέντα ἀπὸ ἀκατάλληλον πούδρα

Μία νέα ἐφεύρεσις καὶ νὴν πούδρα καὶ μὴ φράση τοὺς πόρους.

Ὁ ἱατρός κ. Κατρίν τοῦ ἱατρικοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων δηλώνει ὅτι: Αἱ πολὺ πλοῦσαι εἰς ἀμυλον πούδραι, υπεισέρχονται εἰς τοὺς πόρους καὶ τοὺς φουσκῶνουν, προκαλοῦσαι τὸν ἐρεθισμόν των. Αἱ πούδραι, αἱ περιέχουσιν μικρὰ τμήματα γρανιτιδοῦ ἐρεθίζουν τοὺς διεσταλμένους πόρους τῆς ἐπιδερμίδος καὶ προκαλοῦσι τὴν σχηματισμὸν ρυτίδων καὶ μύρων στιγμάτων, ἀλλὰ ἡ ἀεροποιημένη πούδρα, ἡ πλέον καθαρά, ἡ περιέχουσα mousses de Crème ἔχει πράγματι μίαντονωτική καὶ ἐξοραστική ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος. Ἡ ἀεροποιημένη πούδρα εἶνε παρασκευασμένη χάρις εἰς ἕνα ἐκπληκτικὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον περισπᾶται μόνον ἡ πούδρα ὅπου κυμαίνεται εἰς τὸν ἀέρα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρασκευάζεται ἡ πούδρα Τοκαλον. Ὡς ἐκ τούτου εἶνε ἀδύνατον ἡ πούδρα Τοκαλον νὰ περιέχῃ σκληρὰ τμήματα ποὺ φράσσουσιν καὶ αὐτὸς εἶνε ἀκόμη ὁ λόγος, διὰ τὸν τὸν ὁποῖον ἡ πούδρα Τοκαλον ἐξολετριεῖται κανονικῶς καὶ ἐντελῶς, καλύπτουσα τὸ πρόσωπον ὅπου εἶνε λεπτὸν πέλτον ὀρειστικῶν σχεδίων ἀδιόρατον. Ἐξ ἄλλου ἡ πούδρα Τοκαλον εἶνε συνδυασμένη μὲ mousses de Crème κατὰ τρόπον πατενταρισμένον. Κάμνει τὴν πούδρα νὰ κρατᾷ ἐπὶ ὀκτώωρον. Εἰς τὸ πλέον θερμὸν ρεωτῶρον δὲν ἔχτει ἀνάγκη νὰ ζεστανοῦται καὶ ὁποῖον ἄλλο μὲ μίαν νύκτα γυροῦ, τὸ χροῖμα εἶνε πάντα φρέσκον καὶ ἀπληλασμένον γυαλάσκει. Δοκιμάσατε σήμερον ἕνα κουτί πούδρας «Petala-Tokalon», τὴν ἀεροποιημένην πούδραν. Εἶνε κατὰ τὸν ὁποῖον καὶ ἀπολύτως διαφόρον. Ἐάν δὲν μείνετε ἐνθουσιασμένη, τὰ χρήματά σας ἐπιπρόσφορον.

ΣΤΙΧΟΙ:
ΑΝΑΡΕΑ Ν. ΝΟΜΙΚΟΥ

ΠΙΣΤΕΨΕ ΜΕ...

ΜΟΥΣΙΚΗ:
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

Καὶ ἐδοξάσαθ' ἂν γίνεσθε ἐκλογὴ μετὰ τῶν ἀποσταλλομένων ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς διὰ τὸν ἡμετέρον ἐβδομαθίον διαγωνισμόν τοῦ «Ελληνικοῦ Τραγουδιοῦ», τοῦ καλύτερου καὶ τοῦ πλέον καταλλήλου ποιήματος, τὸ ὁποῖον θὰ μελοποιήσῃ παρὰ τοῦ μουχοῦ καὶ εἰδικῶς συμβαλλόντος μετὰ τῶν διανοήσεων τοῦ «Φαντάσιου» μουσικοσυνθέτου κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ, καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν παρούσαν ἑσπ. Οἱ στίχοι τοῦ ποιήματος θὰ ἐγκριθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἐπαρχίων παρακαλοῦνται ὅπως διερῶνται ἀπὸ τὰ γραφεῖα μᾶς πρὸς συνεννόησιν. Οἱ στίχοι τῶν ἐπαρχίων παρακαλοῦνται νὰ συνοδεύσῃ τὰ ποιήματα τὴν με ἀκριβὴ διενέχων τὴν, διὰ νὰ γίνωσι ἡ συνεννόησις δι' ἀλληλογραφίας.

Κοινοῦνται «Φαντάσιον» - «ΠΡΙΜΑ»: 21-9-1937. Ἀποκλειστικὴ γενικὴ ἐκμετάλλεσις διὰ μίαν τριετίαν.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΥ ΣΑΣ

Ἐλενα Παπαγεωργίου σὲ ζῶον γὰρ θυμίσου «Διδάλαον», «Κίτρινη Ἀράχνη», «Νινούλα», Συγκατηρῆσαι γιὰ τὸ κομμάτι σου. Μυρίν.

Ζητᾷ ἀλληλογραφία μετὰ τὸ ὄριον φύλου ἐλλαννιστὴ ἡ ἀγγλιστὴ. Ἐκμύθεον ἐξου καὶ θέλω ἀπολύτον. Γράψατε: Χρ. Κωνσταντοπούλου, Βιολιολῶν, διὰ Α. Π. Πύργου Ἡλείας.

Γεῖα σου Ταρζάν! Καὶ σὺ ἐδῶ; Ἐμπρός λοιπόν! Προπαγάνδα διαδόσεως τοῦ «Φαντάσιου». Ἐοῦ σπουδαιότης κ' ἐνὶ στίς μαθήτριάς. Ζαν.

Ζαν, ἀντάλλάσας κάρτ - postal καὶ φωτογραφίαι. Γράψατε: Μ. Καντιπῆν, «Φαντάσιον», Σκωτίας 43.

Ἐμπρός ἐξ επαρχίας ἐπισκεπτόμενος τακτικὰ τὴν Ἀθήνα ἀλλογογραφεῖ γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὅσες τις διαστάσεις. Γράψατε: Ἐμπόρον Σαβιλλῆς, «Φαντάσιον», Σκωτίας 43.

Ζητᾷ ἀλληλογραφία διὰ καθεστῆτος κοινωνικῶν. Σκοπός, ἡ ἀλληλογραφία. Γράψατε: «Ράκνιν», Πόστ Ρεστάντ, Σκλά Λακωνίας.

Θέλω νὰ πλουτίσω τὴν συλλογὴν τῶν κάρτ - postal μου μὲ τοπία τῆς Πελοποννήσου. Ἀντάλλάσας ἐπὶ ἐπιστολάς μὲ νεύς καὶ νῆς. Γράψατε: Μ. Ν. Πόστ Ρεστάντ, Κορδῶνοι-Σάμου.

ΖΗΜ. Θάρρητε νὰ ζητήσετε γράμματα ἀπὸ ἀρκία ποὺ δάσκα. Ἀποστα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν γράφουσιν πολὺ καλὰ, θὰ ἀπαντήσωσιν σὺ ἀπὸ τὴν «Μεταξὺ μᾶς». Ἀποσταλλόμενος Ροδόφυλλοι, Θεσσαλονίκης.

«Μαρουμέν Ροδόφυλλοι» ἀντάλλασον ἐπιστολάς, κάρτ - postal, φωτογραφίαι. Γράψατε: Μ. Καντιπῆν, «Φαντάσιον», Σκωτίας 43.

Ἰπάρχουσιν ὁμηγερον πραγματικῶς γυναικὲς; Ἀμυδαλλομεν. Μέσα στὸν ἡμέτερον καὶ τὴν τὴν τῆς κοινωτικῆς ζωῆς, νοσταλγούμεν τὴν πραγματικὴν ἀπάντησιν ἀντιμετώπιζον. Ἀλληλογραφεῖτε μετὰ ὁδῶν ἐξαναγνῶντες ἀκαδημαϊκῶς ὁδοποιήσεις. Ὅσες μᾶς νύστατε, γράψατε: Κον Βασιλῆα Κωστόν, Ὀρμακίον Σατραζέμη, Μεσολογίου.

Ζητᾷ ὁ ἀλληλογραφεῖ μετὰ νῦν ἐν τῇ ἀναγνωστῇ μὲ ἀναγνώστην γυναικῶν, ἀλληλογραφεῖ κατὰ τὴν ἡμέτερον ἀκαδημαϊκῶς ὁδοποιήσεις. Γράψατε: Γ. Βελῆς Παπαδόπου, Οἰκὸν Βάγερ, Πάτεια Σταθού, Κάτω Ἡρακλείον Ἀττικής.

Με σκοπὸν τὴν πνευματικὴν ἐπὶ κοινὴν, ἐνδοχόμενος δὲ καὶ ἀντιμετώπιζον φιλικὴν γυναικῶν, ἀλληλογραφεῖ μετὰ κοινῶν μορμῶν. Πάργας Μαργαρίτης, Καραγιάν (Συναντικῶν), ὁδὸς Νίκης. Ἐντοῦθα.

Νέος 20 ἐτῶν, ἀλληλογραφεῖ μετὰ νεῦς, νεῦς καὶ ἀντάλλασον φωτογραφίαι. Γράψατε: Α. Ε. Πόστ - Ρεστάντ. Δράμιν.

«Γράζαν, μίμης εἰσοὶ ὁ Χρ. Κ. Ἄν νοί, φτιάστε ποὺ σκεῖται μᾶς. Γράψατε ἀν φιλοτεχνῆς λευκάματα. Ντέτεκτιβ - ὀντάσμο.

Ντέτεκτιβ - ὀντάσμο.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ "RES," 57 ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ 57

ΤΗΛΕΦ. 26-254

Ἡ μοναδικὴ ἐν Ἑλλάδι σχολή, τῆς ὁποίας ἀποκλειστικὸς σκοπὸς εἶνε ἡ σπουδὴ τῆς Γερμανικῆς Γλώσσης. Λειτουργοῦσι τὰ ἐξῆς τμήματα:

1ον. ΤΜΗΜΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ: Φοιτῆς ἐνός ἔτους. (Διὰ τελεῖαν ἐκμάθησιν). 2ον. ΤΜΗΜΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ: Φοιτῆς ἐνός ἔτους. Διδασκαλία βάσει τοῦ DANAIS SPRACHSYSTEM, νεωτάτου συστήματος, διὰ τοῦ ὁποῦ καθίσταται τὰ μᾶλλον εὐχερὴς καὶ σύντομος ἡ ἐκμάθησις τῆς γλώσσης. Τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ καθηγητοῦ κ. Δ. ΔΑΝΑΛΗ εἶνε ἡδη διαδεδομένη ἐνὶ τῇ ἐκπαίδευσιν καὶ ἐν τῇ ἐκπαίδευσιν.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐγγράφαι καὶ πληροφορία 9-11 π.μ. καὶ 3-9 μ.μ. ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ ἀριθ. 57.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

Διὰ τὰ παιδιὰ διὰ ἀπομεμακρυσμένων συνοικίων, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων, λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριάς, ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε δωρεάν.

ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟ! ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 23ον

ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΟΥΛΑ

Μὲ μίαν τράπουλα μποροῦν νὰ γίνωσι περιεργότατα ταχυδακτυλουργικά παγινίδια, μετὰ τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ περᾷ πολλὰς εὐχαρίστες ὥρες μίαν οἰκονομικὴν συντροφίαν.

Θέλτε νὰ παίξετε τὸν ῥόλον τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ καὶ νὰ καταπλήξετε τὴν ὁμηγορίαν. Ἰδοὺ ἕνα εὐκόλου καὶ εὐχρῖνον παγινίδιον: Παρουσιάζετε εἰς τοὺς παριστάμενους τὴν τράπουλα καὶ τέσσαρες ἀπ' αὐτοὺς ἐκλέγουσιν ἕνα ἐκ τῶν τεσσάρων τραπεζοῦλακάρτων. Παίρνετε τὰ τέσσαρα αὐτὰ τραπεζοῦλακάρτα καὶ τὰ βάζετε εἰς ἕνα δοχεῖον, χωρὶς νὰ τὰ ὄψεσθε καὶ νὰ ἀναγνῶτε τὰς ἐνδείξεις.

Ἐπειτὰ τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἄναγκαστε καλὰ τὴν τράπουλα καὶ ἐπειτὰ τὴν ὀψήσεσθε μετὰ τὴν τρέψαν. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ ἐπιδείξις τῆς μαγικῆς σας ἰδιότητος. Ἐνὰς ἀπὸ τῶν κυρίων ποὺ ἐδίδεσθε ἀπὸ ἕνα χαρτί, ὅς μοι πᾶσι εἰς τὴν θέαν, θέλει νὰ εἶνε τὸ χαρτί αὐτὸ ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐσὺ εἶς κύριε! Ποῦ θέλετε; Νὰ εἶνε ἐκεῖ. Μάλιστα.

Ἀπὸ τὴν τρέψαν σας ἐνθάδε πέντε χαρτὰ ἐπὶ σειρά καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐπειτὰ ἀνακατεῖτε τὴν τράπουλα ὅσον ὅσον θέλετε.

Ἐπειτὰ τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἄναγκαστε καλὰ τὴν τράπουλα καὶ ἐπειτὰ τὴν ὀψήσεσθε μετὰ τὴν τρέψαν. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ ἐπιδείξις τῆς μαγικῆς σας ἰδιότητος. Ἐνὰς ἀπὸ τῶν κυρίων ποὺ ἐδίδεσθε ἀπὸ ἕνα χαρτί, ὅς μοι πᾶσι εἰς τὴν θέαν, θέλει νὰ εἶνε τὸ χαρτί αὐτὸ ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐσὺ εἶς κύριε! Ποῦ θέλετε; Νὰ εἶνε ἐκεῖ. Μάλιστα.

Ἀπὸ τὴν τρέψαν σας ἐνθάδε πέντε χαρτὰ ἐπὶ σειρά καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐπειτὰ ἀνακατεῖτε τὴν τράπουλα ὅσον ὅσον θέλετε.

Ἐπειτὰ τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἄναγκαστε καλὰ τὴν τράπουλα καὶ ἐπειτὰ τὴν ὀψήσεσθε μετὰ τὴν τρέψαν. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ ἐπιδείξις τῆς μαγικῆς σας ἰδιότητος. Ἐνὰς ἀπὸ τῶν κυρίων ποὺ ἐδίδεσθε ἀπὸ ἕνα χαρτί, ὅς μοι πᾶσι εἰς τὴν θέαν, θέλει νὰ εἶνε τὸ χαρτί αὐτὸ ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐσὺ εἶς κύριε! Ποῦ θέλετε; Νὰ εἶνε ἐκεῖ. Μάλιστα.

Ἀπὸ τὴν τρέψαν σας ἐνθάδε πέντε χαρτὰ ἐπὶ σειρά καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐπειτὰ ἀνακατεῖτε τὴν τράπουλα ὅσον ὅσον θέλετε.

Ἐπειτὰ τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἄναγκαστε καλὰ τὴν τράπουλα καὶ ἐπειτὰ τὴν ὀψήσεσθε μετὰ τὴν τρέψαν. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ ἐπιδείξις τῆς μαγικῆς σας ἰδιότητος. Ἐνὰς ἀπὸ τῶν κυρίων ποὺ ἐδίδεσθε ἀπὸ ἕνα χαρτί, ὅς μοι πᾶσι εἰς τὴν θέαν, θέλει νὰ εἶνε τὸ χαρτί αὐτὸ ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐσὺ εἶς κύριε! Ποῦ θέλετε; Νὰ εἶνε ἐκεῖ. Μάλιστα.

Ἀπὸ τὴν τρέψαν σας ἐνθάδε πέντε χαρτὰ ἐπὶ σειρά καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐπειτὰ ἀνακατεῖτε τὴν τράπουλα ὅσον ὅσον θέλετε.

Ἐπειτὰ τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἄναγκαστε καλὰ τὴν τράπουλα καὶ ἐπειτὰ τὴν ὀψήσεσθε μετὰ τὴν τρέψαν. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ ἐπιδείξις τῆς μαγικῆς σας ἰδιότητος. Ἐνὰς ἀπὸ τῶν κυρίων ποὺ ἐδίδεσθε ἀπὸ ἕνα χαρτί, ὅς μοι πᾶσι εἰς τὴν θέαν, θέλει νὰ εἶνε τὸ χαρτί αὐτὸ ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐσὺ εἶς κύριε! Ποῦ θέλετε; Νὰ εἶνε ἐκεῖ. Μάλιστα.

Ἀπὸ τὴν τρέψαν σας ἐνθάδε πέντε χαρτὰ ἐπὶ σειρά καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐπειτὰ ἀνακατεῖτε τὴν τράπουλα ὅσον ὅσον θέλετε.

Ἐπειτὰ τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἄναγκαστε καλὰ τὴν τράπουλα καὶ ἐπειτὰ τὴν ὀψήσεσθε μετὰ τὴν τρέψαν. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ ἐπιδείξις τῆς μαγικῆς σας ἰδιότητος. Ἐνὰς ἀπὸ τῶν κυρίων ποὺ ἐδίδεσθε ἀπὸ ἕνα χαρτί, ὅς μοι πᾶσι εἰς τὴν θέαν, θέλει νὰ εἶνε τὸ χαρτί αὐτὸ ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐσὺ εἶς κύριε! Ποῦ θέλετε; Νὰ εἶνε ἐκεῖ. Μάλιστα.

Ἀπὸ τὴν τρέψαν σας ἐνθάδε πέντε χαρτὰ ἐπὶ σειρά καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐπειτὰ ἀνακατεῖτε τὴν τράπουλα ὅσον ὅσον θέλετε.

Ἐπειτὰ τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἄναγκαστε καλὰ τὴν τράπουλα καὶ ἐπειτὰ τὴν ὀψήσεσθε μετὰ τὴν τρέψαν. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ ἐπιδείξις τῆς μαγικῆς σας ἰδιότητος. Ἐνὰς ἀπὸ τῶν κυρίων ποὺ ἐδίδεσθε ἀπὸ ἕνα χαρτί, ὅς μοι πᾶσι εἰς τὴν θέαν, θέλει νὰ εἶνε τὸ χαρτί αὐτὸ ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐσὺ εἶς κύριε! Ποῦ θέλετε; Νὰ εἶνε ἐκεῖ. Μάλιστα.

Ἀπὸ τὴν τρέψαν σας ἐνθάδε πέντε χαρτὰ ἐπὶ σειρά καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ, τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐπειτὰ ἀνακατεῖτε τὴν τράπουλα ὅσον ὅσον θέλετε.

Ἐπειτὰ τὰ βάζετε ἐν ἑαυτοῖς ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἄναγκαστε καλὰ τὴν τράπουλα καὶ ἐπειτὰ τὴν ὀψήσεσθε μετὰ τὴν τρέψαν. Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ ἐπιδείξις τῆς μαγικῆς σας ἰδιότητος. Ἐνὰς ἀπὸ τῶν κυρίων ποὺ ἐδίδεσθε ἀπὸ ἕνα χαρτί, ὅς μοι πᾶσι εἰς τὴν θέαν, θέλει νὰ εἶνε τὸ χαρτί αὐτὸ ἐν τῇ τράπουλᾳ. Ἐσὺ εἶς κύριε! Ποῦ θέλετε; Νὰ εἶνε ἐκεῖ. Μάλιστα.

Ἀπὸ τὴν τρέ

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

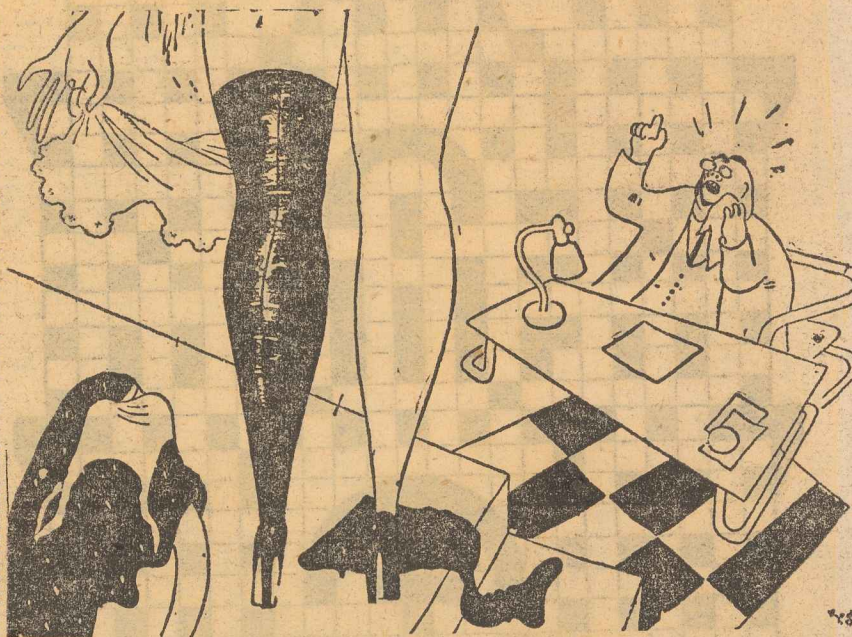
● ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗΝ ΖΩΗ ΜΑΣ
ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ, ΒΛΕΠΕΤΕ ΚΑΙ, ΑΝ... ΘΕΛΕΤΕ, ΓΕΛΑΤΕ

ΔΕΝ ΕΒΛΕΠΕ:

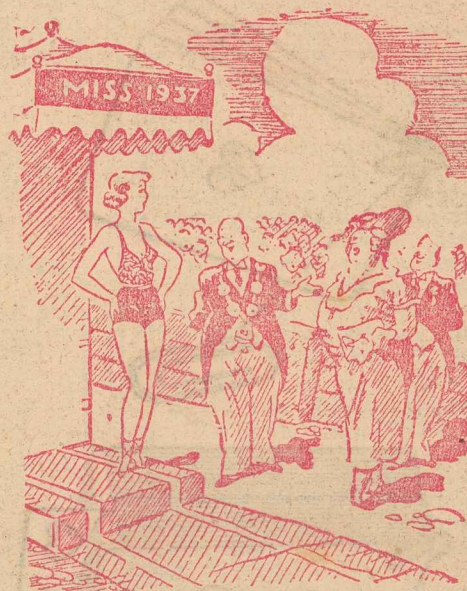
— Ήρθα να σας ρωτήσω, κύριε χημικέ, για την έκρηκτική δύναμη της μελανιτιδος που σας έφερα χθές...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΙΞΗΝ

— Συγγνώμην, δεσποινίς, αλλά δεν είναι εδώ που ζητάνε μοντέλο. Ίσως είναι ο ζωγράφος του επάνω πατώματος...

Η ΚΑΤΑΝΤΙΑ

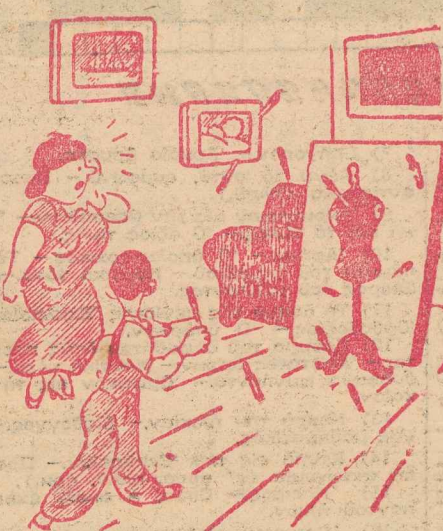
— Έχω την τιμήν, μίς 1937, να σας συστήσω την μίς Ύψηλιον του 1931...

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

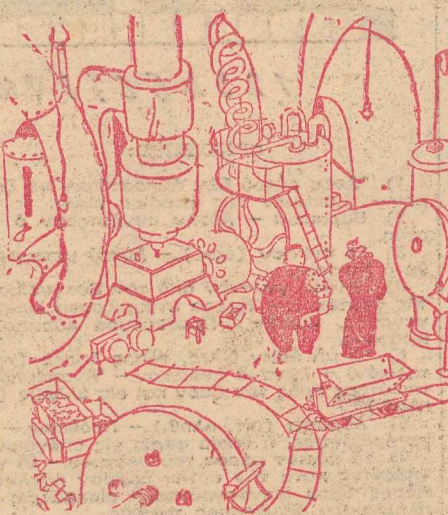
— Αυτοκινητικόν δυστύχημα;
— Όχι... Συζυγική διαφωνία!

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ

— Έχω την γνώμην ότι εξασκήθηκα αρκετά. Μπορείς να πάρης τη θέση της κούκλας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΙΒΔΗΛΩΝ

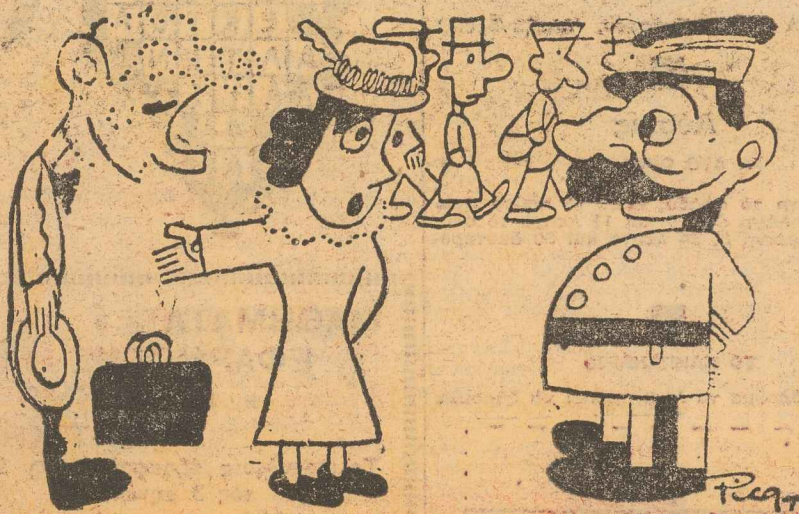
— Πώς τὰ πᾶς μετὰ τὴν κατασκευὴν τῶν κιβδηλῶν;
— Μπα, μετὰ τὴν καινούργια φορολογία στοιχίζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀληθινά.

ΘΕΛΕ ΡΩΤΗΜΑ:

— Λοιπόν, κύριε, κόμη; Τί ἐκάνατε δύο χρόνια τώρα πού ἤσαοτε στὴν Ἀφρική;

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΥ

— Σας συστήνω τὸν γιόκα μου, κύρ λοχία. Εἶνε πολὺ βελὸν παῖδι, κι' ἔχει καὶ καλὴ καρδιά. Ἀμα ξέρετε μάλιστα νὰ τοῦ φέρετε καλά, θὰ τὰ περάσετε θαυμάσια μαζί.

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΕΣΤΗΓΗΣΙΣ

— Κυρίε Μανώλη, εἶνε καλὸ τὸ νερό;
— Χμ! Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ γούστο τοῦ καθενός. Ἐγώ, ἐπὶ παραδείγματι, προτιμῶ τὸ κρασί!...